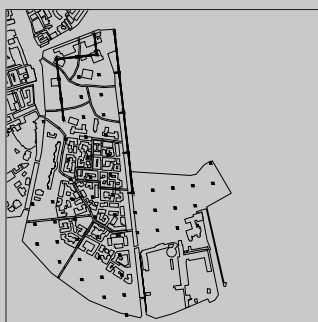

VIDE

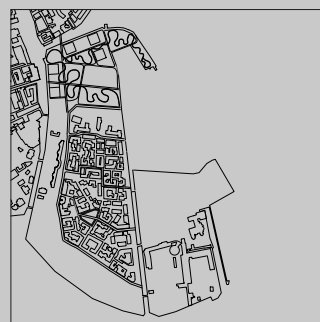
BEYOND SANT'ELENA

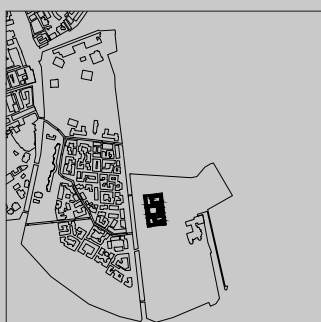
01

02

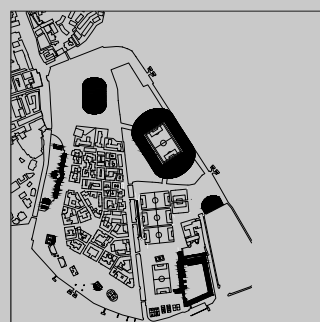
03

04

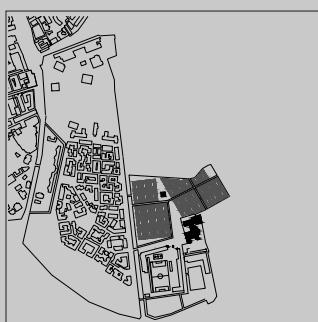
05

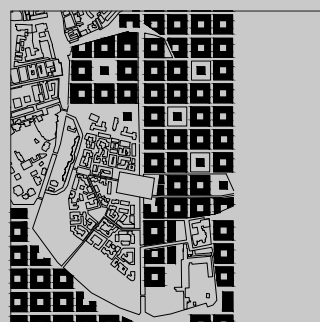
06

07

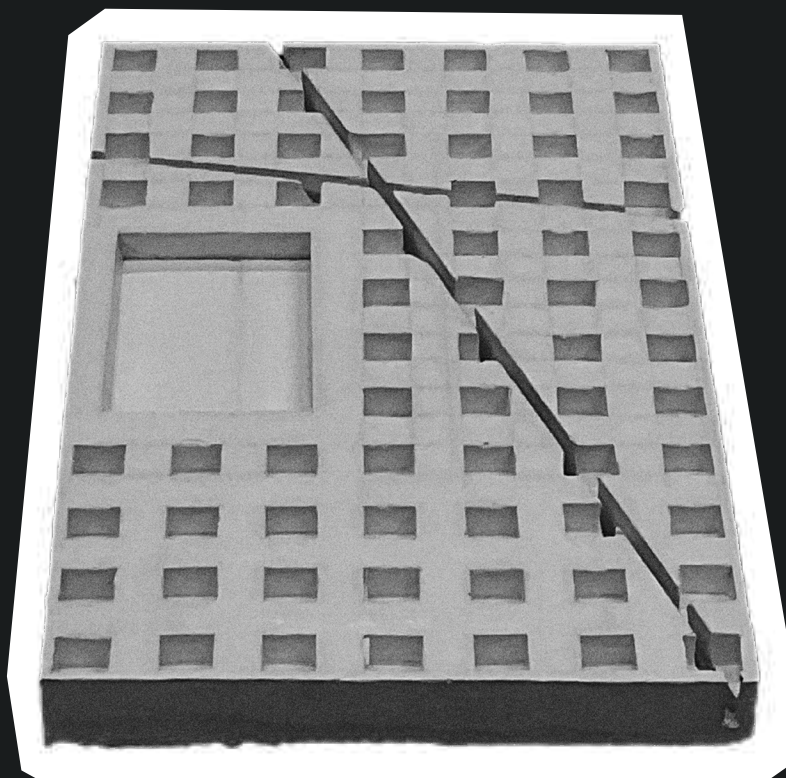

08

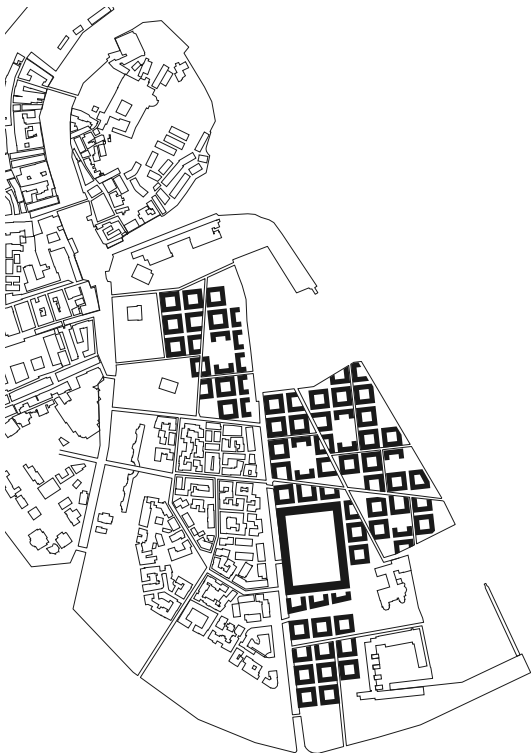
09

Résistance du vide

BOUQUET Charlotte - DESANGLOIS Emile - TALO Camille

Résistance du vide

Venice, in the grip of capitalist logic, is dependent on the flows that are ruining it. The relocation of the Sant'Elena stadium is an opportunity to rebalance the balance of power between capital and the inhabitants, through the hierarchy of void. The stadium - which already embodies a form of popular resistance and identity - gives the measure of a grid deployed as a fractal of voids distorted by the territory. Each plot is the subject of an autonomous, situated development that questions and reinterprets the models, typologies, resources and construction methods of Venetian housing. Reconnecting with the possibility of growing up in Venice, and more specifically in Sant'Elena, is an ambition that has been mobilised to design a qualitative and comprehensive living environment that does not shy away from its cultural, political and territorial essence.

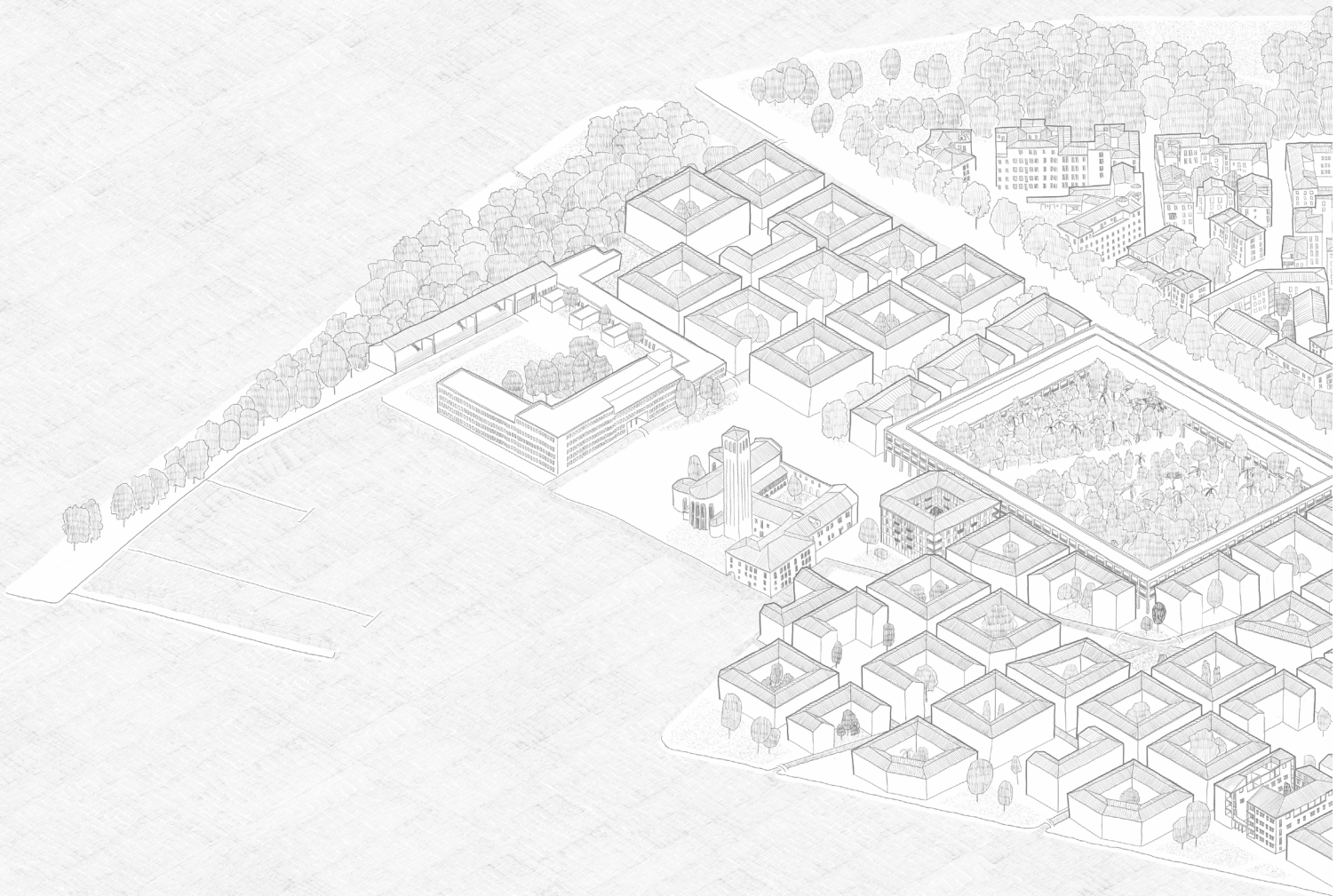
Venezia, in preda alla logica capitalistica, dipende dai flussi che la stanno rovinando. Il trasferimento dello stadio di Sant'Elena è un'occasione per riequilibrare i rapporti di forza tra capitale e abitanti, attraverso la gerarchia del vuoto. Lo stadio - che già incarna una forma di resistenza popolare e un senso di identità - dà la misura di una griglia dispiegata come

un frattale di vuoti distorti dal territorio. Ogni lotto è oggetto di uno sviluppo autonomo e situato che mette in discussione e reinterpreta i modelli, le tipologie, le risorse e le modalità costruttive dell'edilizia veneziana. Ricollegarsi alla possibilità di crescere a Venezia, e più precisamente a Sant'Elena, è un'ambizione che è stata mobilitata per progettare un ambiente abitativo qualitativo e completo che non si sottrae alla sua essenza culturale, politica e territoriale.

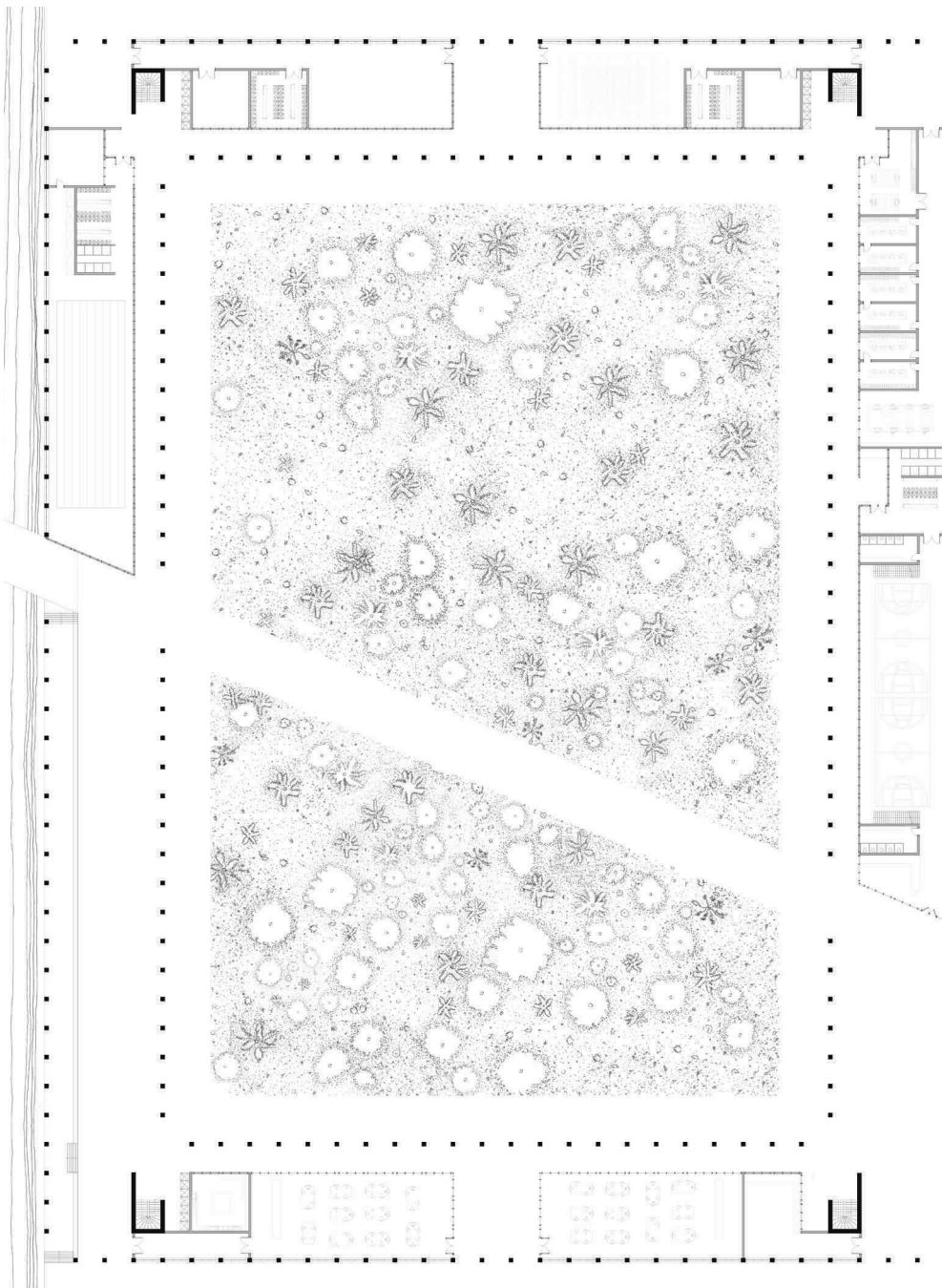
Venise, en prise avec des logiques capitalistes, est dépendante des flux qui la ruinent. Le déménagement du stade de Sant'Elena est l'opportunité de rééquilibrer le rapport de force entre le capital et les habitants, par la hiérarchie du vide. Le stade - qui incarne déjà une forme de résistance populaire et identitaire - donne la mesure d'une grille déployée comme une fractale de vides déformée par le territoire. Chaque parcelle fait l'objet d'un développement autonome et situé qui questionne et réinterprète les modèles, les typologies, les ressources et les modes constructifs de l'habitat vénitien. Renouer avec la possibilité de grandir à Venise, et plus particulièrement à Sant'Elena, est une ambition mobilisée pour penser un environnement de vie qualitatif et exhaustif qui ne se soustrait pas à son essence culturelle, politique et territoriale.

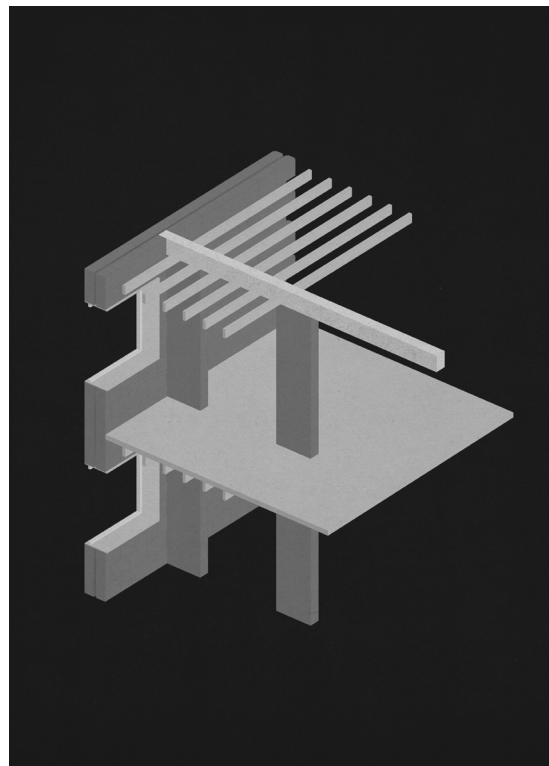
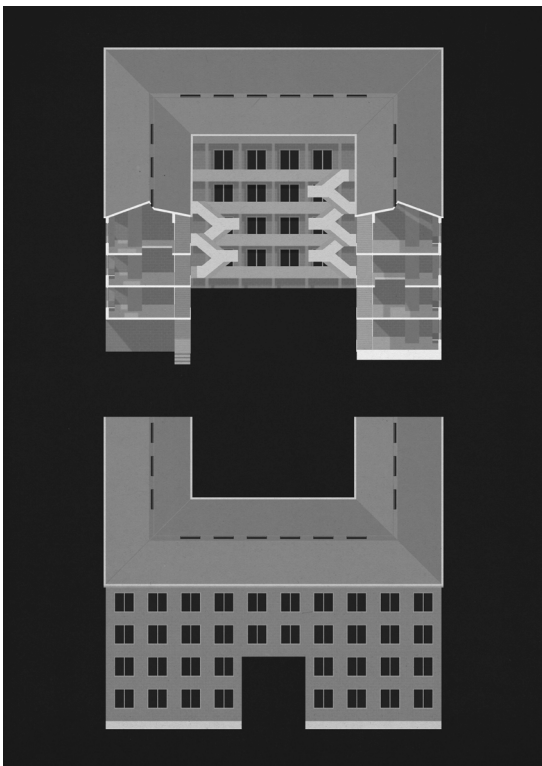
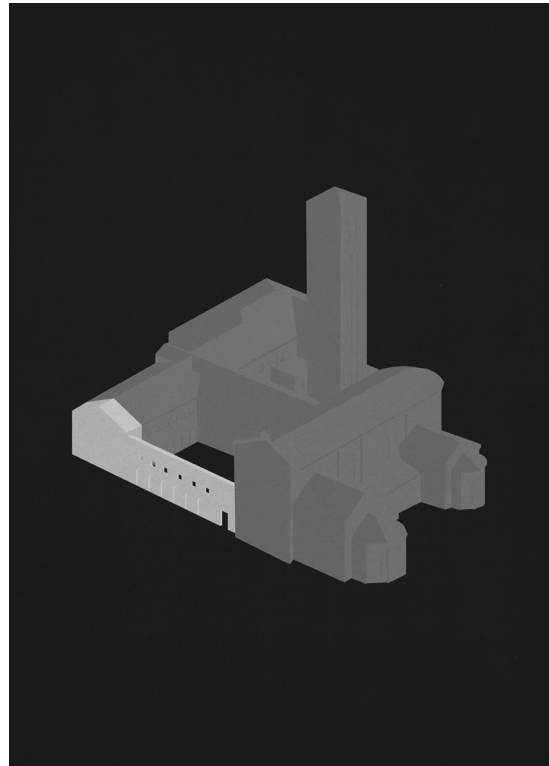
Venetië, in de greep van de kapitalistische logica, is afhankelijk van de stromen die het te gronde richten. De verplaatsing van het Sant'Elena stadion is een kans om het machtsverevenwicht tussen het kapitaal en de inwoners te herstellen door middel van de hiërarchie van leegte. Het stadion - dat al een vorm van volksverzet en een gevoel van identiteit belichaamt - geeft de maat van een raster dat wordt ingezet als een fractal van leegtes die zijn vervormd door het territorium. Elk perceel is het onderwerp van een autonome, gesitueerde ontwikkeling die de modellen, typologieën, middelen en bouwmethoden van Venetiaanse huisvesting in twijfel trekt en herinterpreteert. Het opnieuw verbinden met de mogelijkheid om op te groeien in Venetië, en meer specifiek in Sant'Elena, is een ambitie die is gemobiliseerd om een kwalitatieve en allesomvattende woonomgeving te ontwerpen die de culturele, politieke en territoriale essentie niet uit de weg gaat.

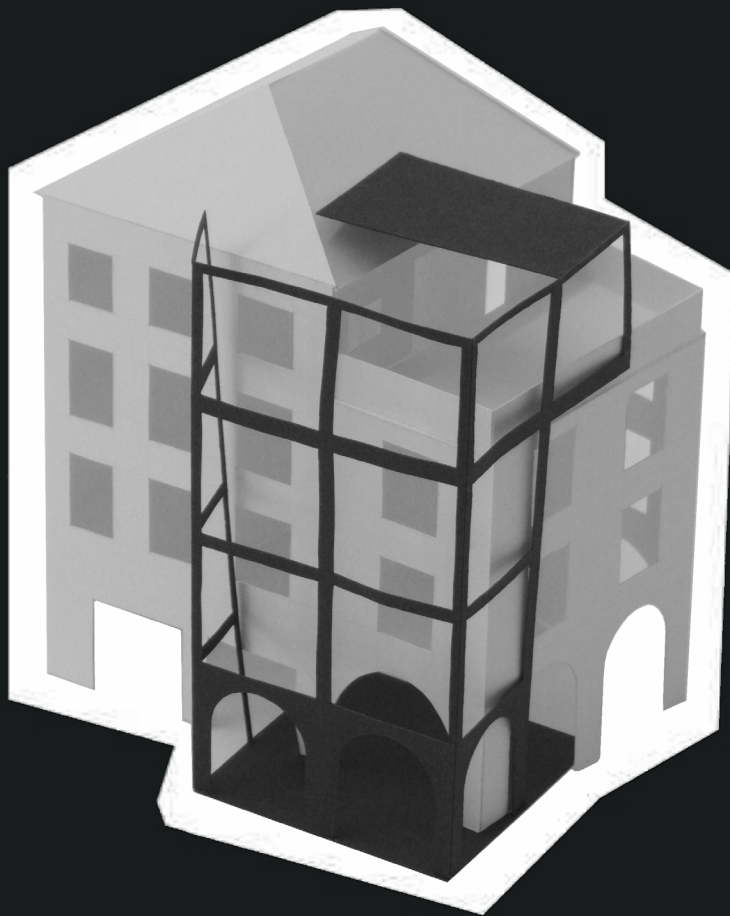

02

Punti

GHISLAIN Théo - JOOS DE TER BEERST Magnolia - MAURIN Blanche

Punti

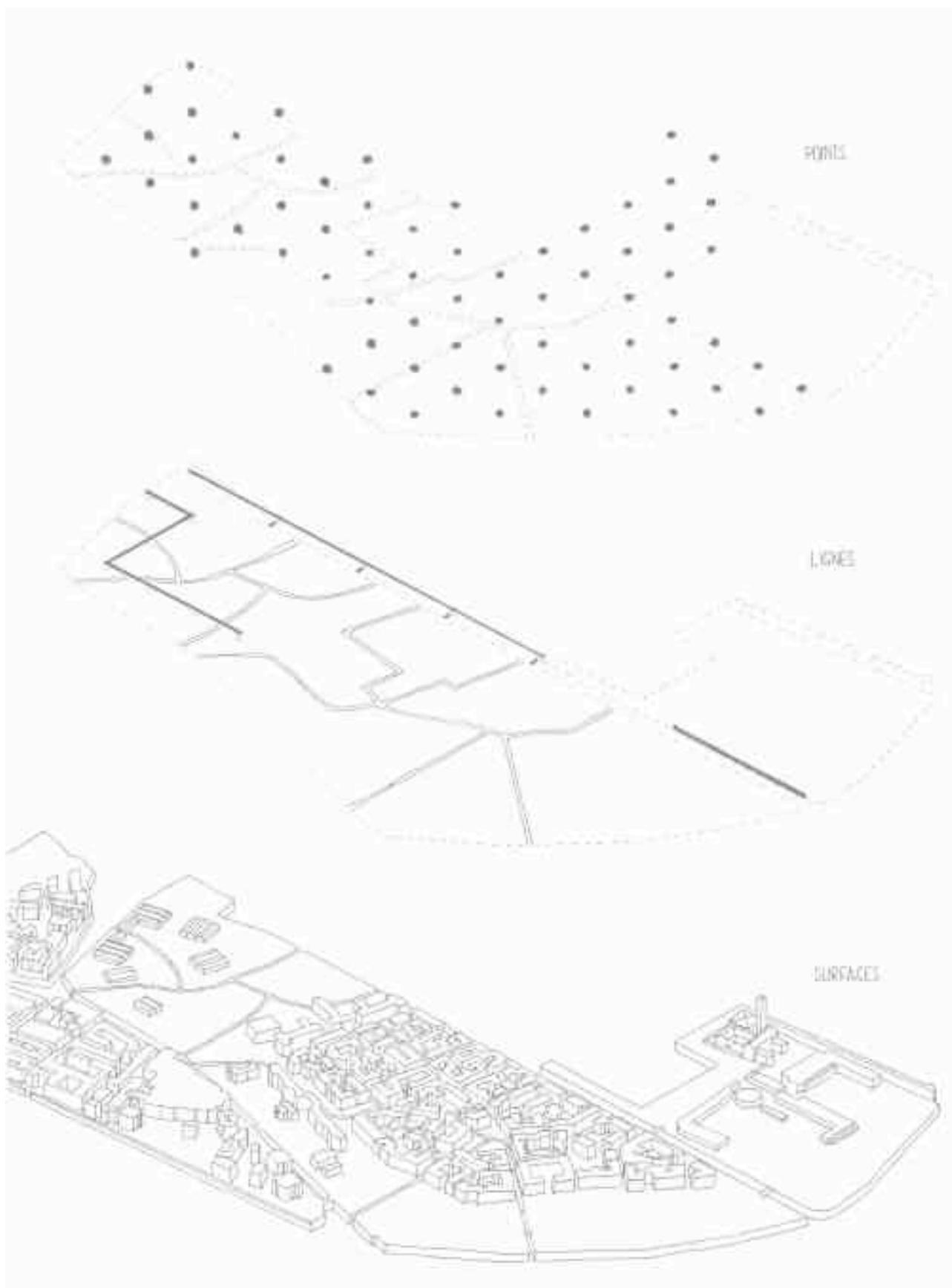
Starting from the observation that the Venice Biennale is an elitist international exhibition, often disconnected from the everyday life of Venetians, this project proposes a counter-biennale, closer to the inhabitants of Sant'Elena, participative and popular. It consists of a multitude of interventions, like revisited pavilions, spread across the Sant'Elena territory in a regular pattern. These organize the space and recreate a sense of unity and harmony in a neighborhood whose functions are scattered and poorly connected. At each intersection of the grid, an object or space appears, which can be linked by a footbridge to another intervention, and sometimes confronts a pre-existing element (park, building), provoking a play of poetic architectural interaction, sometimes abrupt, sometimes subtle, depending on whether the element is private or public. The aim of these interventions is to rework the territory while enhancing the existing, in order to offer Venetians modular spaces with diverse functions to give them access to local popular culture.

Partendo dalla constatazione che la Biennale di Venezia è un'esposizione internazionale elitaria, spesso scollegata dalla vita quotidiana dei veneziani, questo progetto propone una contro-Biennale, più vicina agli abitan-

ti di Sant'Elena, partecipativa e popolare. Consiste in una moltitudine di interventi, come padiglioni rivisitati, distribuiti sul territorio di Sant'Elena secondo una griglia regolare. Essi organizzano lo spazio e ricreano unità e armonia in un quartiere le cui funzioni sono piuttosto disperse e mal collegate. A ogni intersezione della griglia compare un oggetto o uno spazio, che può essere collegato da una passerella a un altro intervento, e talvolta si confronta con un elemento preesistente (parco, edificio), provocando un gioco di interazione

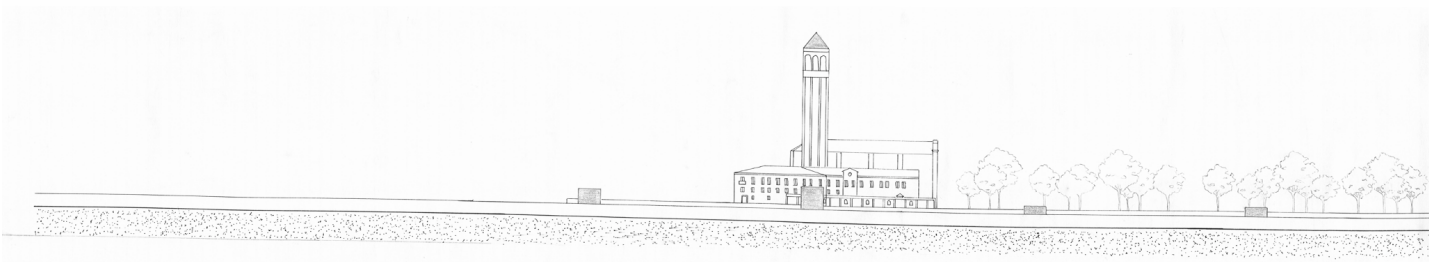
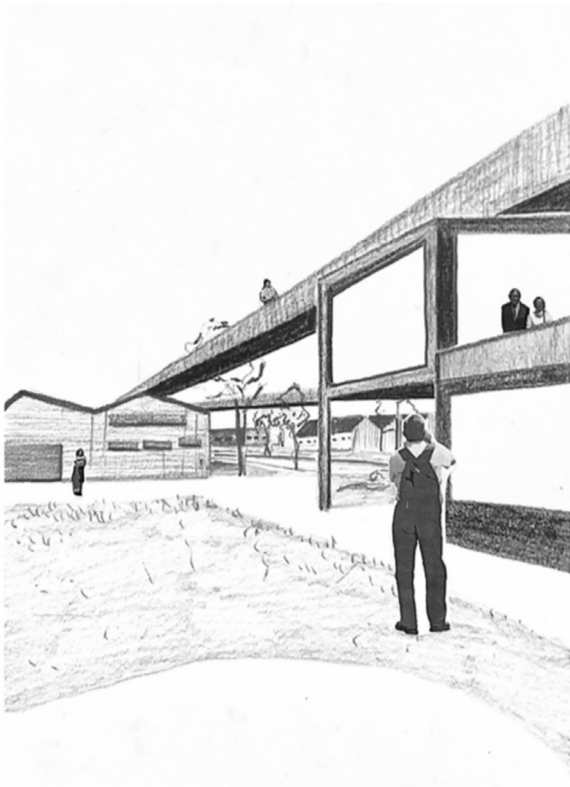
Partant du constat que la Biennale de Venise est une exposition internationale élitiste, souvent déconnectée du quotidien des Vénitiens, ce projet propose une contre-biennale, plus proche des habitants de Sant'Elena, participative et populaire. Il consiste en une multitude d'interventions, comme des pavillons revisités, répartis sur le territoire de Sant'Elena selon une trame régulière. Celles-ci organisent l'espace et recréent une unité et une harmonie dans un quartier aux fonctions assez éparées et peu connectées entre elles. Ainsi, à chaque intersection de la trame apparaît un objet ou espace, pouvant être relié par une passerelle à une autre intervention, et se confrontant parfois avec un élément pré-existant (parc, bâtiment) provoquant alors un jeu d'interaction architectural poétique tantôt abrupte tantôt subtile selon si l'élément est privé ou public. Le but de ces interventions est de retravailler le territoire tout en mettant en valeur l'existant, afin d'offrir aux vénitiens des espaces modulables aux fonctions diverses pour leur permettre l'accès à la culture populaire locale.

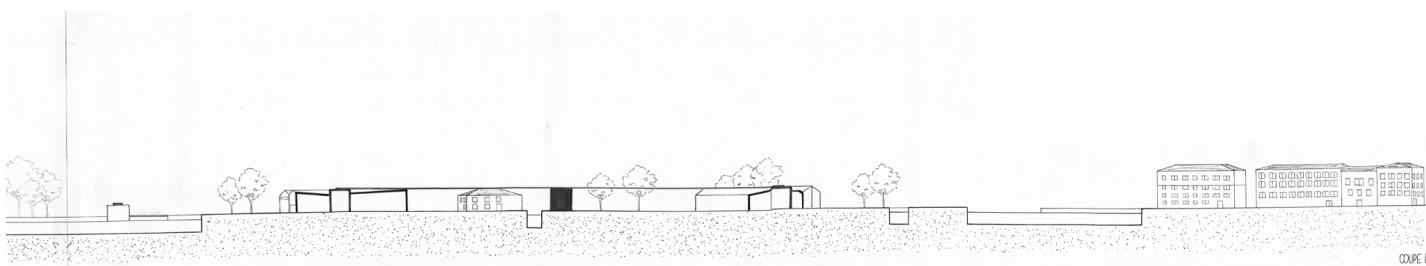
Gebaseerd op de observatie dat de Biënnale van Venetië een elitaire internationale tentoonstelling is die vaak losstaat van het dagelijkse leven van de Venetianen, stelt dit project een tegenbiënnale voor die dichterbij de inwoners van Sant'Elena staat, participatief en populair is. Het bestaat uit een groot aantal ingrepen, zoals opnieuw geïnterpreteerde paviljoens, die in een regelmatig patroon over Sant'Elena zijn verspreid. Ze organiseren de ruimte en zorgen voor eenheid en harmonie in een wijk waarvan de functies tamelijk verspreid en slecht met elkaar verbonden zijn. Op elk kruispunt van het raster verschijnt een object of ruimte, die via een loopbrug verbonden kan worden met een andere interventie, en soms een reeds bestaand element (park, gebouw) confronteert, wat een spel van poëtische architecturale interactie uitlokt, soms abrupt, soms subtiel, afhankelijk van het feit of het element privaat of publiek is. Het doel van deze interventies is om het gebied opnieuw vorm te geven entegelijkertijd het bestaande te verbeteren, om de Venetianen modulaire ruimtes met verschillende functies te bieden en hen toegang te geven tot de plaatselijke populaire cultuur.

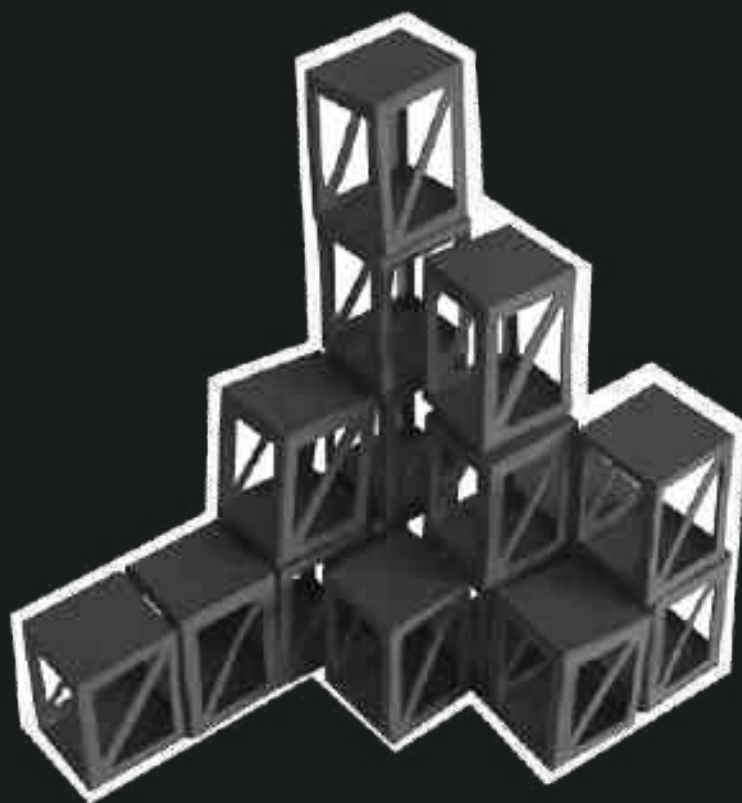

03

Échafauder le vide

DIB Hiba - ENDARA Sophie - JACQUES Clara

Échafauder le vide

Rather than erasing the traces of the past, this project proposes a sensitive reinterpretation. Following the relocation of the Pier-Luigi-Penzo stadium, the scaffolding of the stands becomes a spatial catalyst: modular and adaptable, it can build, activate, connect, and disappear. It embodies the memory of the stadium and reflects Venice itself — a city in perpetual transformation. Grafted onto façades, placed on rooftops, linking buildings through footbridges, or installed in the streets, it creates temporary interventions that visually densify Sant'Elena without altering its urban layout. When not in use, these structures are stored in a warehouse on the brownfield site north of Sant'Elena. This area becomes a space of potential, resistance, and collective reappropriation. Through the scaffolding, it encourages a dynamic of civic participation by giving Venetians a tool to reclaim their neighborhood, create shared spaces, and imagine their own use of the city.

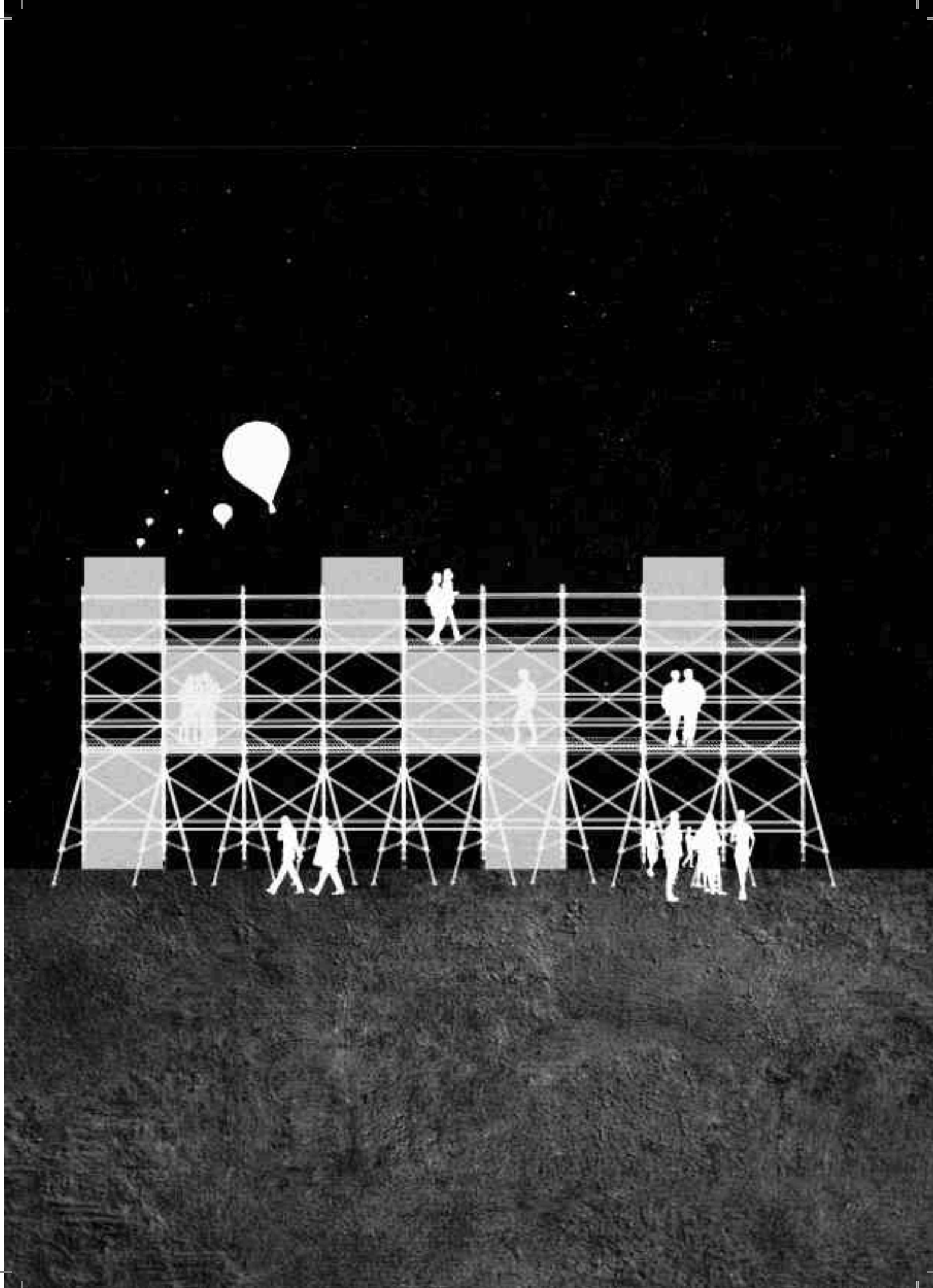
Piuttosto che cancellare le tracce del passato, questo progetto propone una reinterpretazione sensibile. Dopo il trasferimento dello stadio Pier-Luigi-Penzo, l'impalcatura delle tribune diventa un catalizzatore spaziale: modulare ed evolutiva, può costruire, attivare, collegare e scomparire. Incorpora la memoria dello stadio e riflette

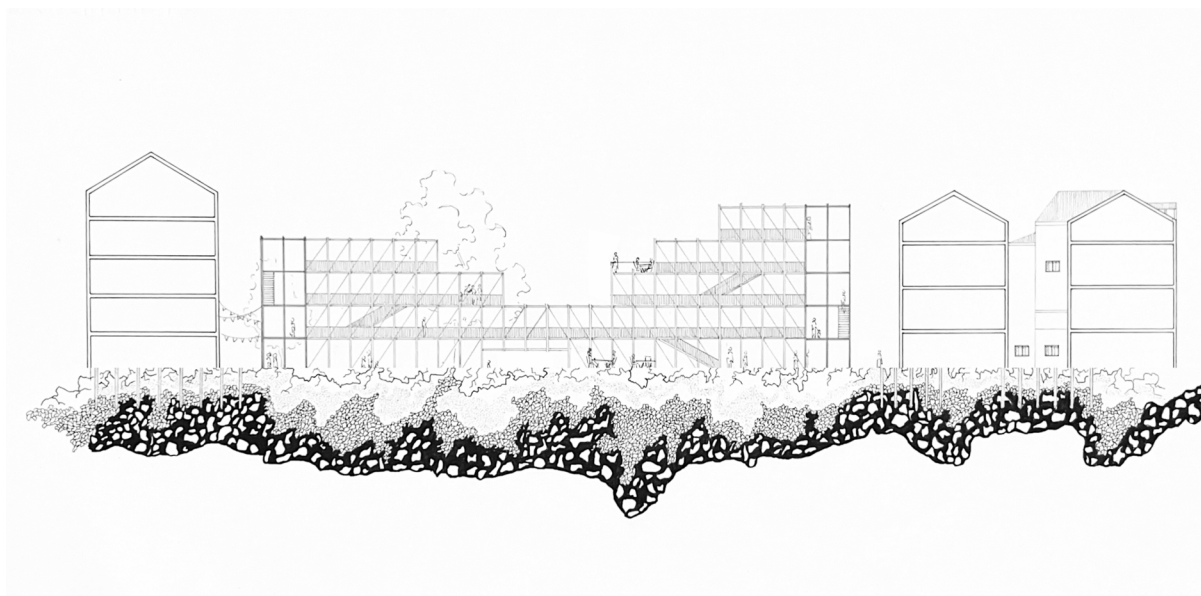
Venezia stessa, città in perenne trasformazione. Innestata sulle facciate, posizionata sui tetti, collegando edifici tramite passerelle o installata nelle strade, crea interventi temporanei che densificano visivamente Sant'Elena senza modificarne l'impianto urbano. Quando queste strutture non sono in uso, vengono conservate in un magazzino nell'area dismessa a nord di Sant'Elena. Quest'area diventa uno spazio di possibilità, resistenza e riappropriazione collettiva. Attraverso l'impalcatura, si incoraggia una dinamica di partecipazione civica, offrendo ai veneziani uno strumento per riappropriarsi del loro quartiere, creare spazi collettivi e immaginare un proprio uso della città.

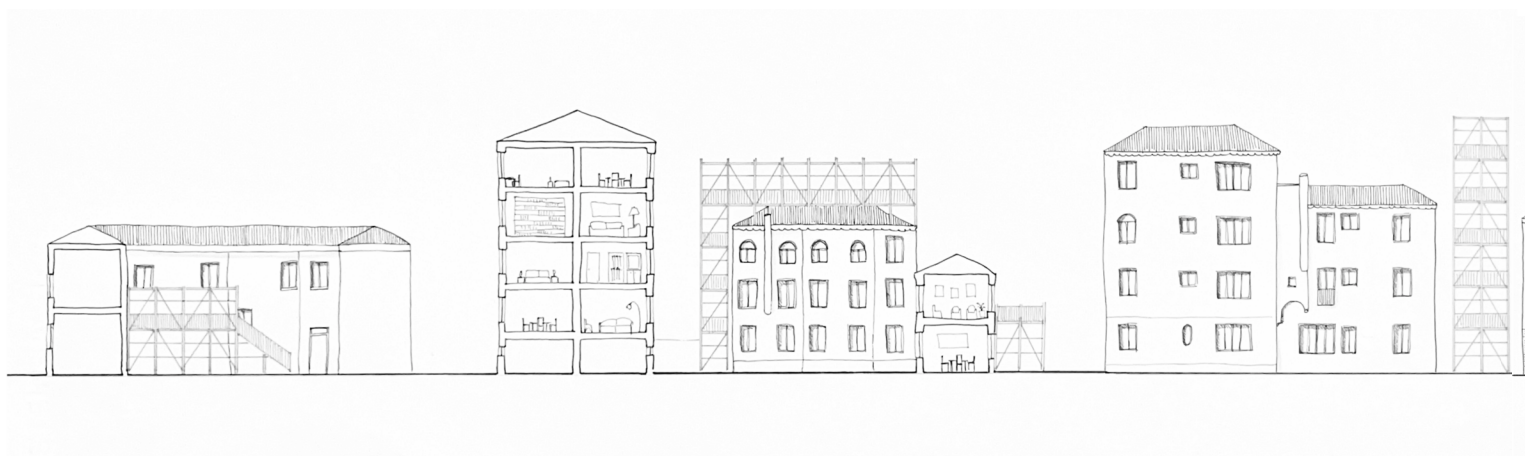
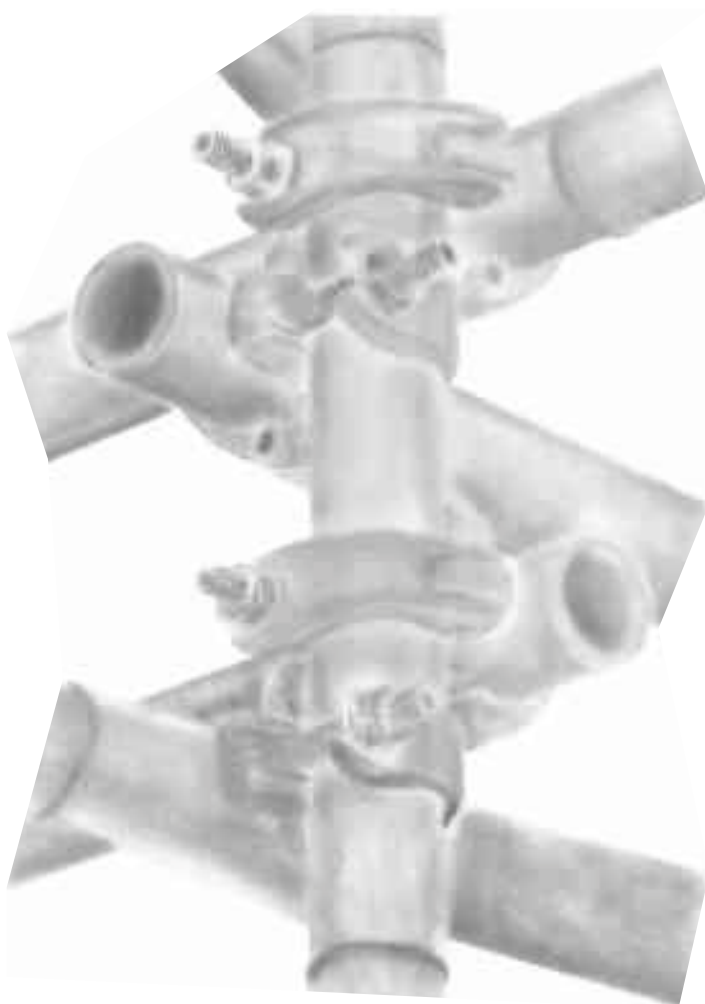
Plutôt que d'effacer les traces du passé, ce projet propose une réinterprétation sensible. Suite au déménagement du stade Pier-Luigi-Penzo, l'échafaudage des gradins devient un catalyseur spatial : modulaire et évolutif, il peut construire, activer, relier, et disparaître. Il incarne la mémoire du stade et reflète Venise elle-même, ville en perpétuel chantier. Greffé aux façades, posé sur les toitures, reliant des bâtiments par des passerelles, ou installé dans les rues, il crée des interventions temporaires qui densifient visuellement Sant'Elena sans modifier son plan urbain. Lorsque ces structures ne sont pas utilisées, elles sont stockées dans un hangar de la friche au nord de Sant'Elena. Celle-ci devient un espace de potentialités, de résistance et de réappropriation collective. Par l'échafaudage, il encourage une dynamique de participation citoyenne en donnant aux Vénitiens un outil pour s'appropriier leur quartier, créer des espaces collectifs et imaginer leur propre usage de la ville.

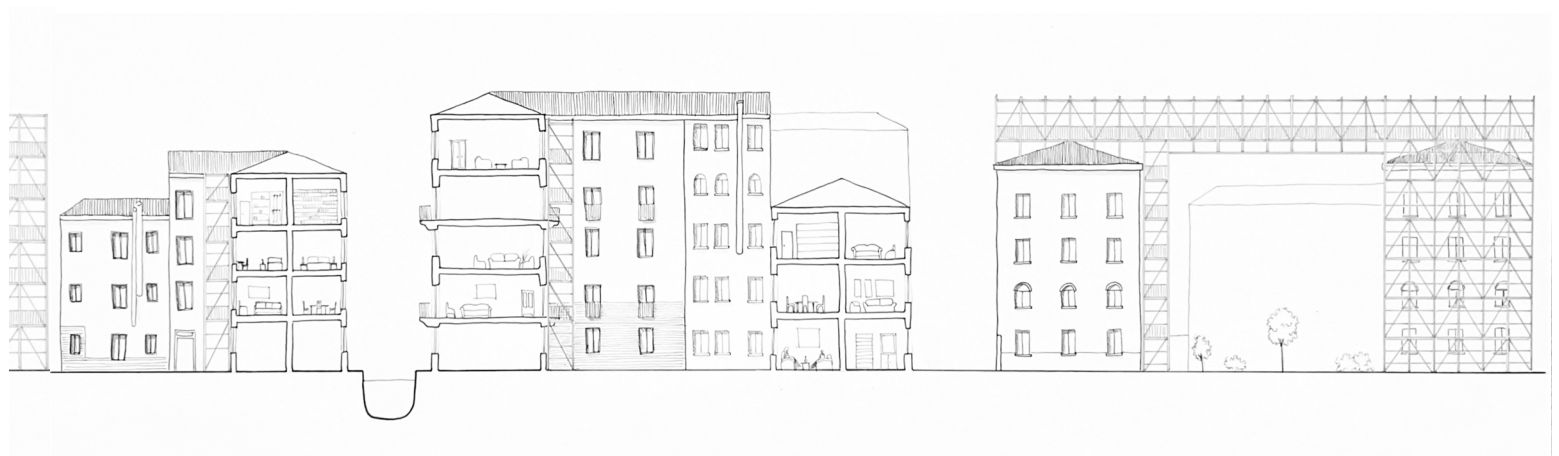
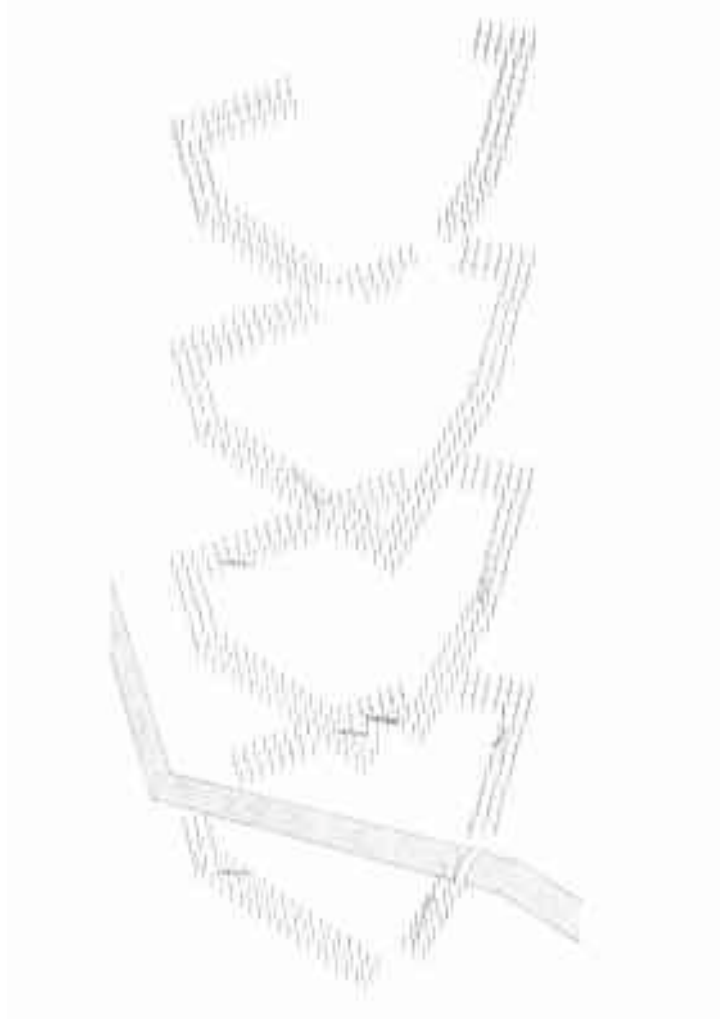
In plaats van de sporen van het verleden uit te wissen, stelt dit project een gevoelige herinterpretatie voor. Na de verhuizing van het Pier-Luigi-Penzo-stadion wordt de steigerstructuur van de tribunes een ruimtelijke katalysator: modulair en aanpasbaar, in staat om te bouwen, activeren, verbinden en weer te verdwijnen. Het belichaamt de herinnering aan het stadion en weerspiegelt Venetië zelf — een stad die voortdurend in ontwikkeling is. Aangehecht aan gevels, geplaatst op daken, gebouwen verbindend met loopbruggen of opgesteld in de straten, creëert het tijdelijke interventies die Sant'Elena visueel verdichten zonder het stedenbouwkundig plan te wijzigen. Wanneer deze structuren niet worden gebruikt, worden ze opgeslagen in een loods op het braakliggende terrein ten noorden van Sant'Elena. Deze plek wordt een ruimte van mogelijkheden, verzet en collectieve heroëring. Door middel van de steiger wordt een dynamiek van burgerparticipatie gestimuleerd, waarbij Venetiaanse bewoners een instrument krijgen om zich hun wijk opnieuw eigen te maken, gemeenschappelijke ruimtes te creëren en hun eigen gebruik van de stad te bedenken.

04

Oblivion

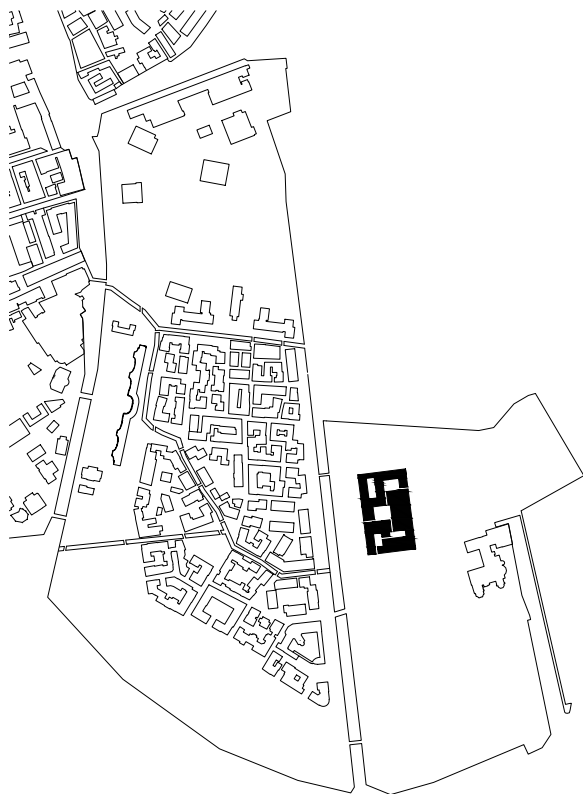
DUFRANE Chloé - MANCHE Romain - OUVRARD Axelle

Oblivion

evoca una presenza al tempo stesso potente e senza tempo, sospesa tra memoria e oblio.

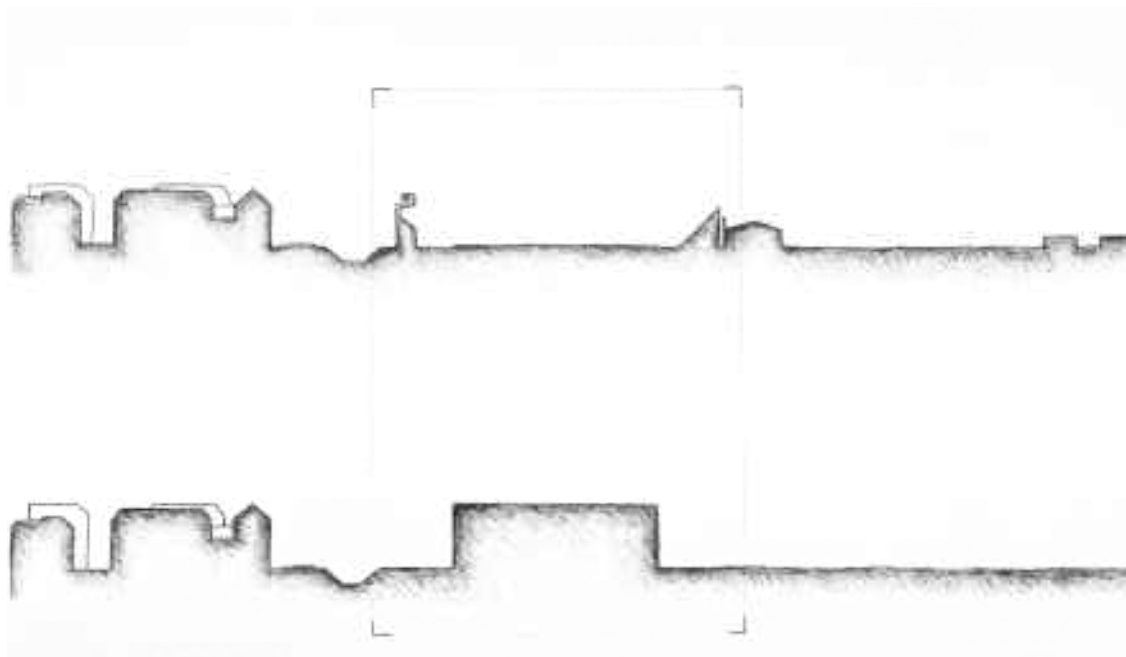
Le projet prend place sur le site de l'ancien stade Pier-Luigi-Penzo, à Venise. Un volume émerge de l'inversion du plein et du vide. Oblivion incarne une masse imposante et silencieuse, surgissant d'un paysage dépouillé, où l'alternance des pleins et des vides renforce son mystère. Sculpté par un travail d'évidement, ce volume dévoile des espaces ouverts à la lumière et aux usages. L'ensemble prend une dimension civique : il devient un lieu de rassemblement pour les Vénitiens, un espace de mémoire et de vie collective. Isolé dans cette étendue vaste et désertée, le projet évoque une présence à la fois puissante et intemporelle, suspendue entre mémoire et oubli.

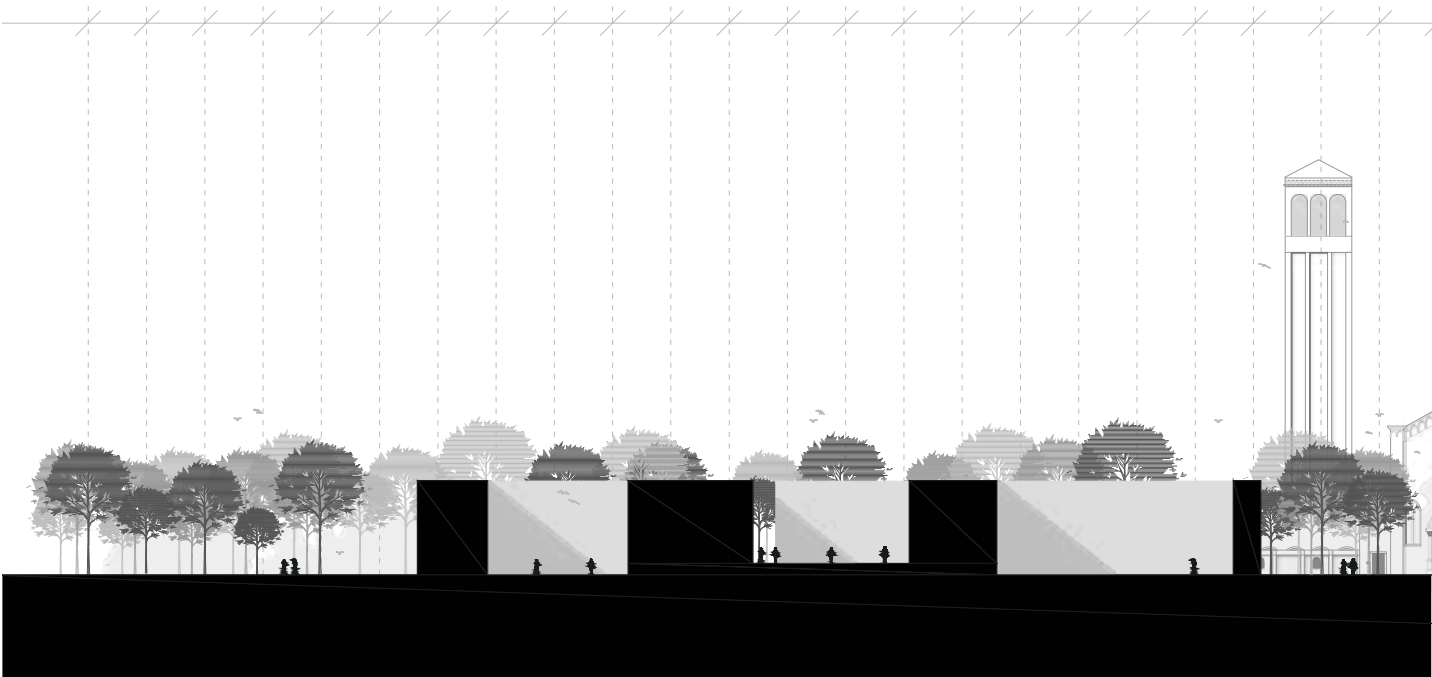
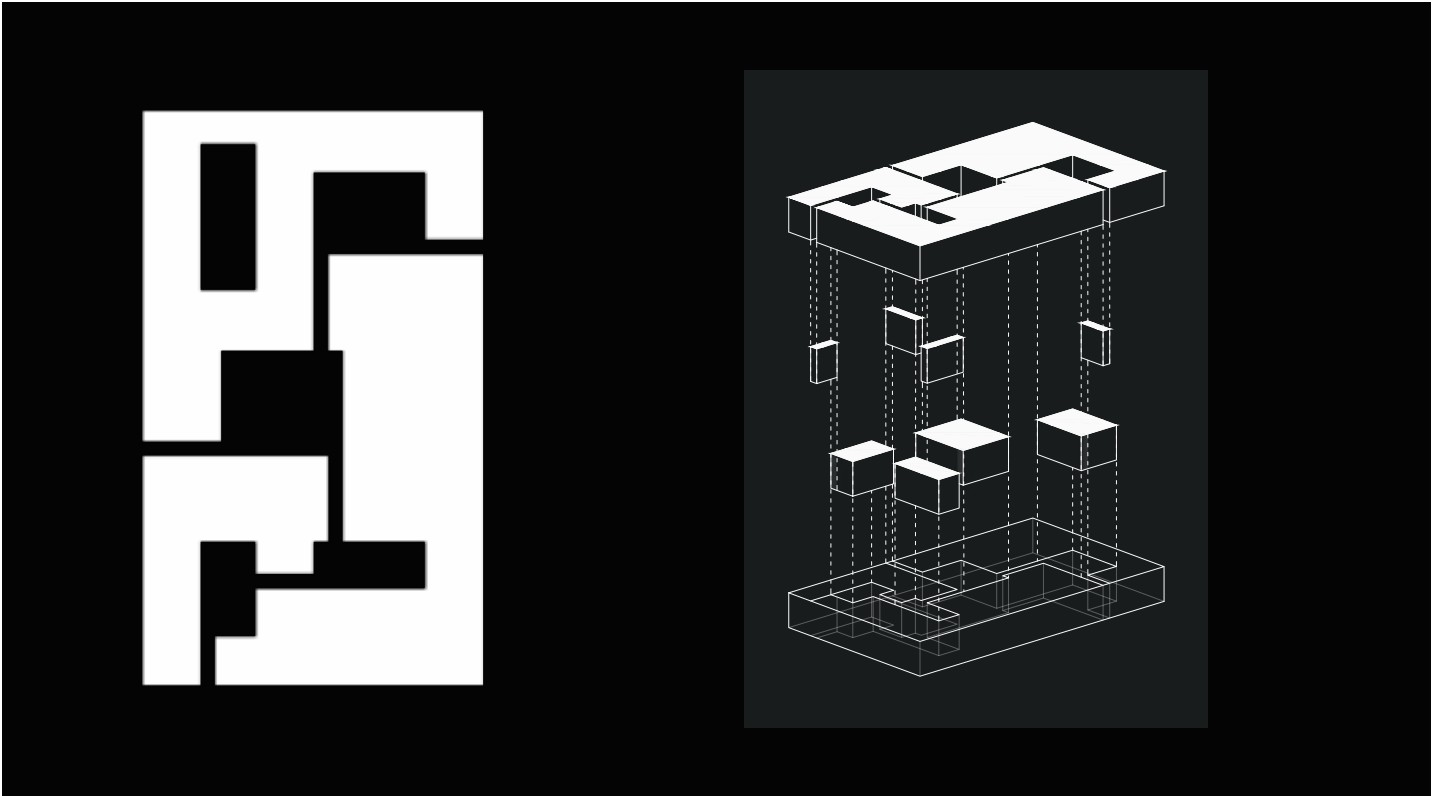
Het project vindt plaats op de locatie van het voormalige Pier-Luigi-Penzo-stadion in Venetië. Een volume komt tevoorschijn uit de omkering van vol en leeg. Oblivion belichaamt een imposante en stille massa, die oprijst uit een kaal landschap, waarin de afwisseling van volle en lege ruimtes zijn mysterie versterkt. Dit volume is uitgehouwen door een proces van uitholling en onthult open ruimtes voor licht en gebruik. Het geheel krijgt een civieke dimensie: het wordt een ontmoetingsplek voor de Venetianen, een ruimte van herinnering en collectief leven. Geïsoleerd in deze uitgestrekte en verlaten omgeving roept het project een aanwezigheid op die zowel krachtig als tijdloos is, zwevend tussen herinnering en vergetelheid.

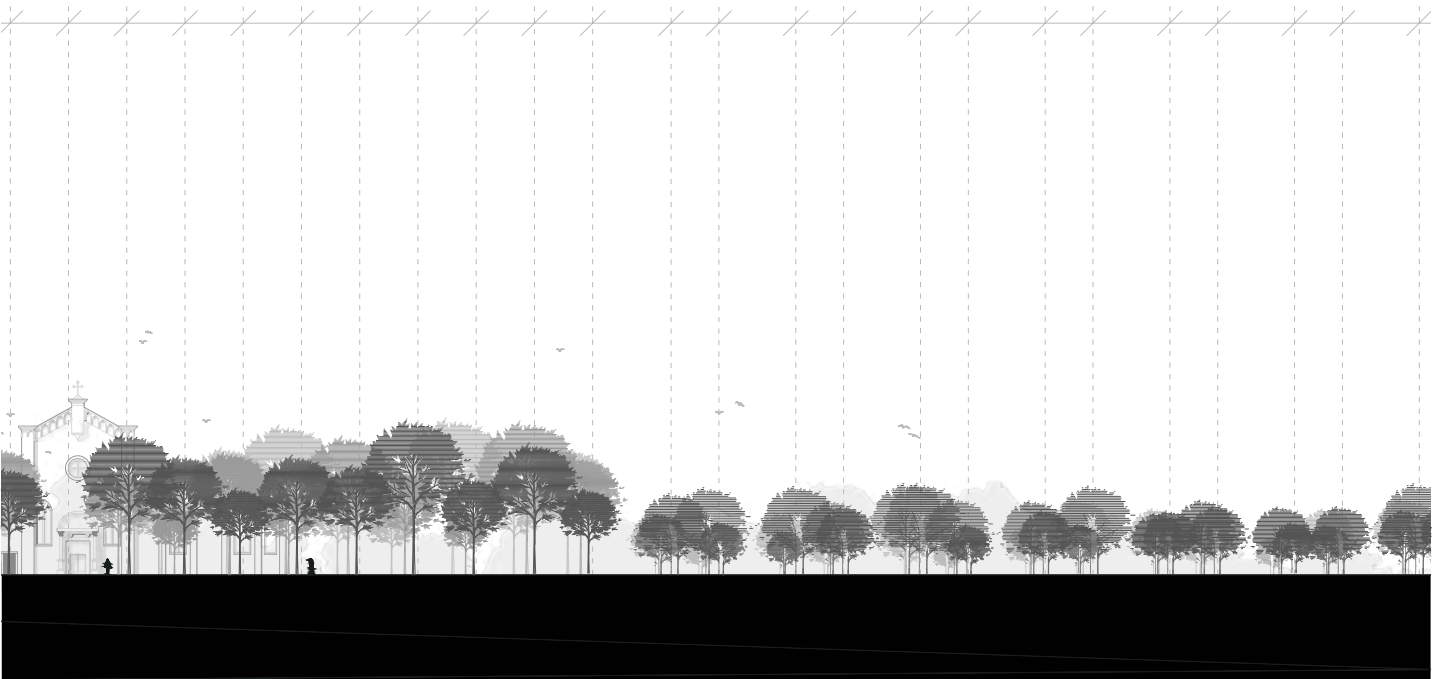
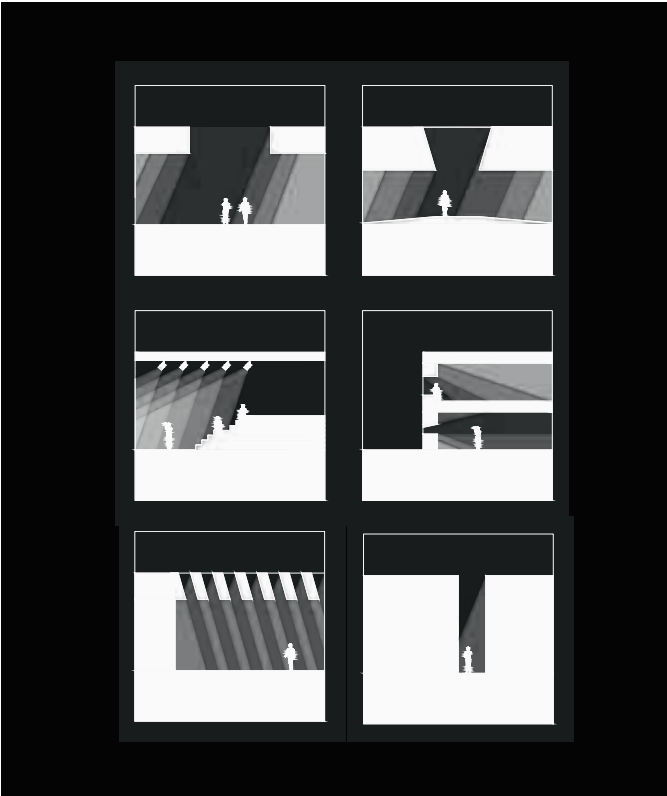

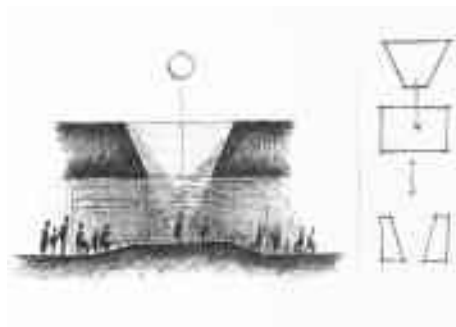
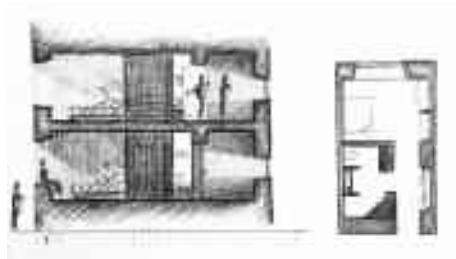
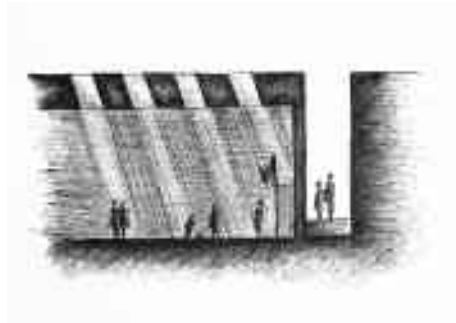
The project is located on the site of the former Pier-Luigi-Penzo stadium in Venice. A volume emerges from the inversion of solid and void. Oblivion embodies an imposing and silent mass, rising from a stripped-down landscape where the alternation of full and empty spaces reinforces its mystery. Sculpted through a process of hollowing, this volume reveals spaces open to light and to various uses. The whole takes on a civic dimension: it becomes a place of gathering for Venetians, a space for memory and collective life. Isolated in this vast and deserted expanse, the project evokes a presence that is both powerful and timeless, suspended between memory and forgetting.

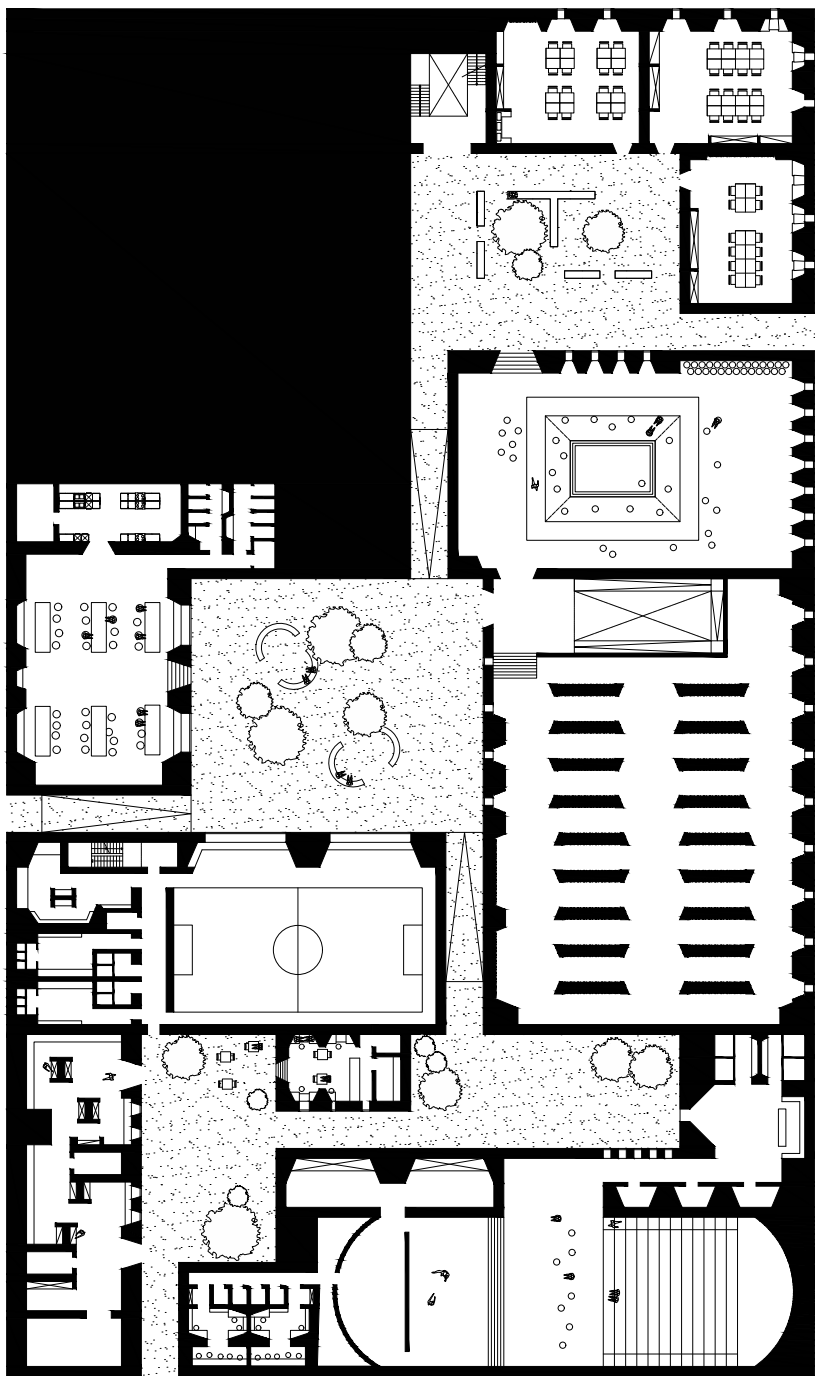
Il progetto si sviluppa sul sito dell'ex stadio Pier-Luigi-Penzo, a Venezia. Un volume emerge dall'inversione del pieno e del vuoto. Oblivion incarna una massa imponente e silenziosa che si solleva da un paesaggio spoglio, dove l'alternanza tra pieni e vuoti ne accresce il mistero. Scolpito attraverso un lavoro di svuotamento, questo volume rivela spazi aperti alla luce e agli usi. L'insieme assume una dimensione civica: diventa un luogo di ritrovo per i veneziani, uno spazio di memoria e di vita collettiva. Isolato in questa distesa vasta e abbandonata, il progetto

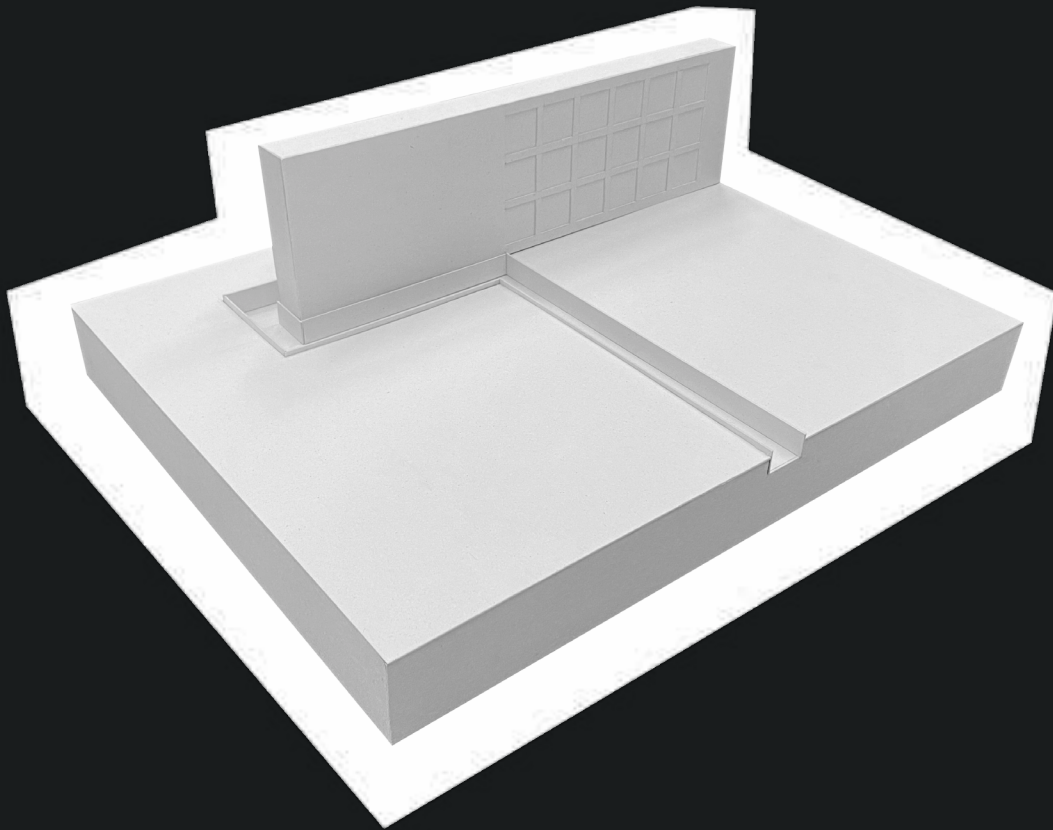

05

Cimitero

LEVEQUE Eva - MVE-OBIANG Mia - SOURIVONG Visay

Cimitero

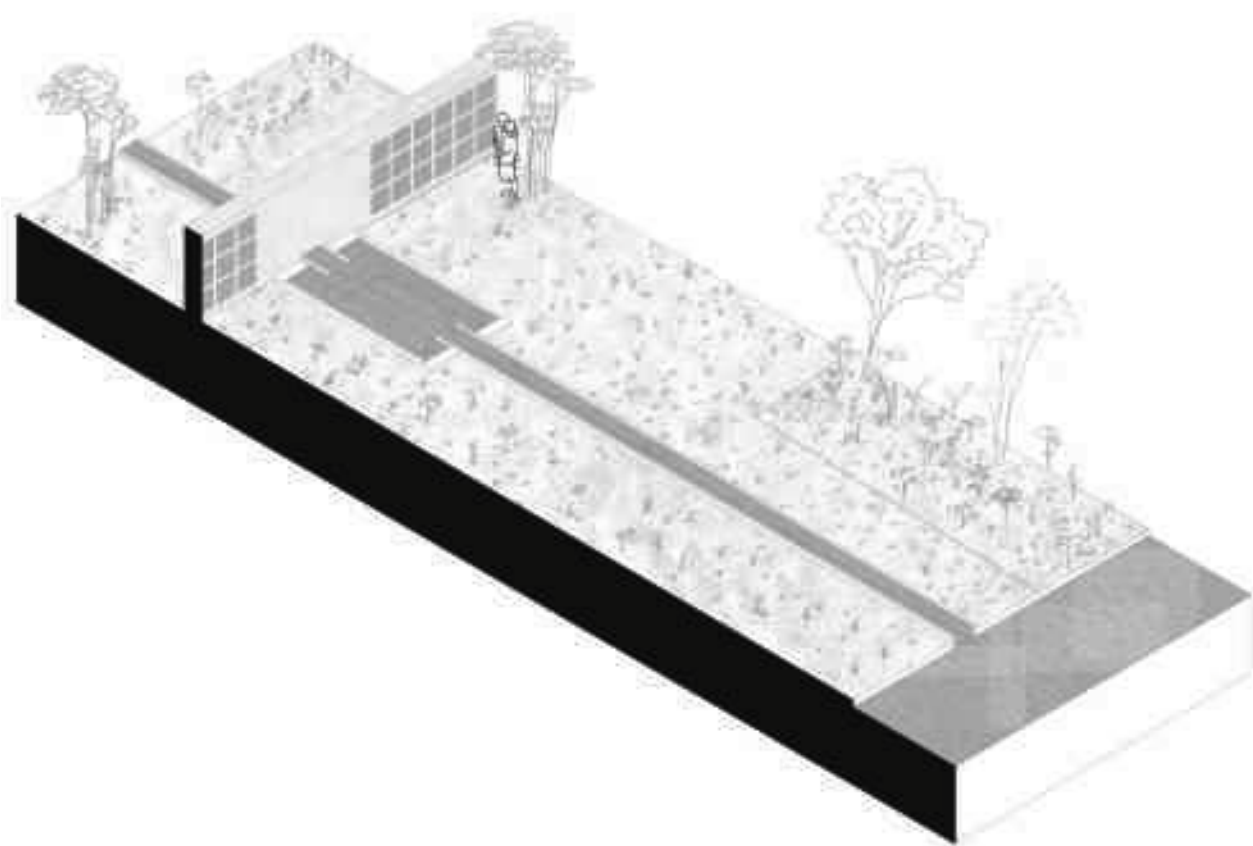
Faced with the saturation of the San Michele cemetery, a closed and isolated place within the lagoon, this project proposes an “open cemetery-park” in Sant’Elena, anchored in the Venetian landscape and in dialogue with the water. Inspired by the tradition of the cemetery as a place of memory and life, it reconciles earth, water, and wall, symbolic elements of Venice. Echoing the social role once held by the now-vanished stadium, it seeks to bring together all generations around a shared space. Two types of walls structure the site: the old, massive ones house the bodies; the new, thinner ones, designed for urns, dissolve toward the lagoon. Pools, rhythmically animated by the tides, bring life to the site. Located on one of the last emerging points, this cemetery would become the final vestige of the city, a refuge of memory and a powerful social gesture, affirming each person’s right to rest in their land of origin.

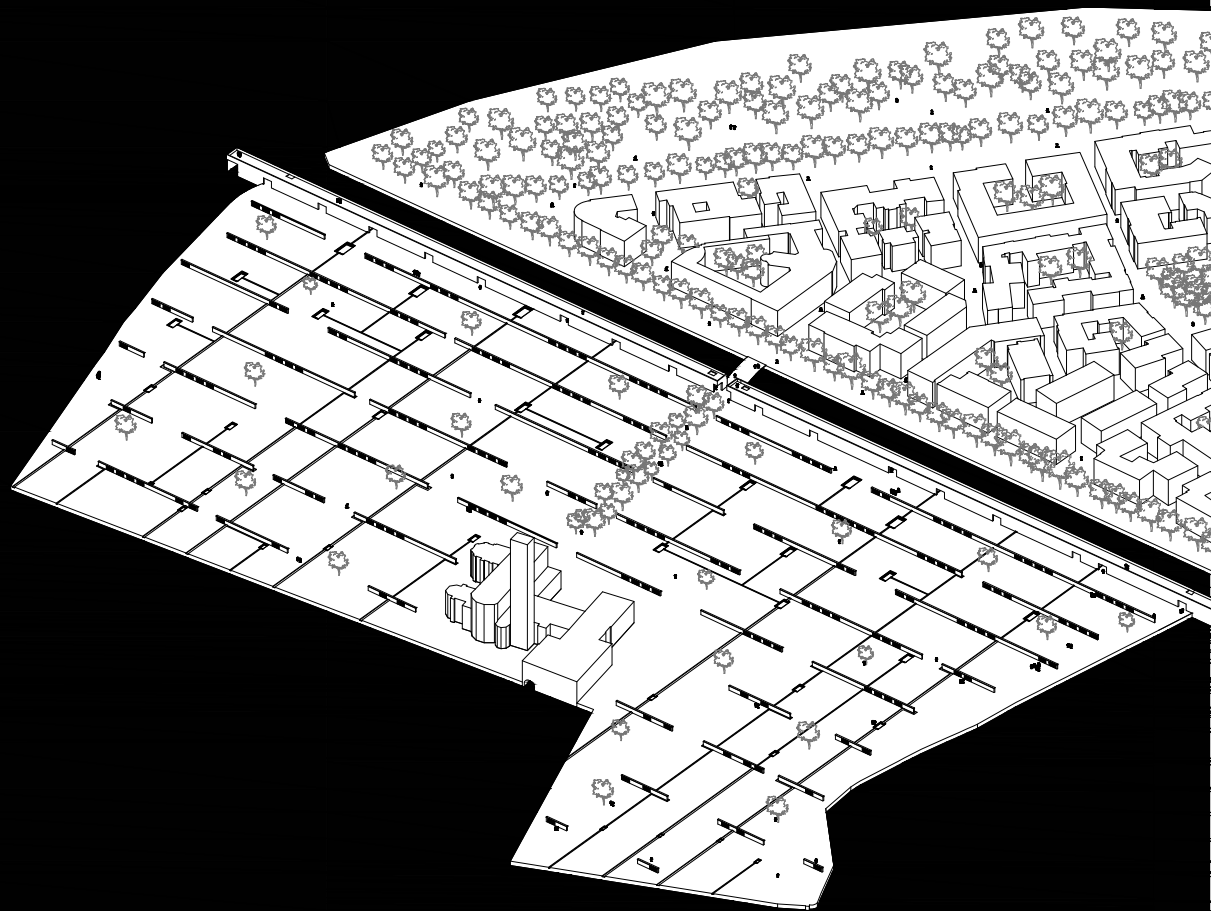
Di fronte alla saturazione del cimitero di San Michele, luogo chiuso e isolato nella laguna, questo progetto propone un “cimitero-parco” aperto a Sant’Elena, ancorato al paesaggio veneziano e in dialogo con l’acqua. Ispirato alla tradizione del cimitero come luogo di memoria e di vita, riconcilia terra, acqua e muro, elementi simbolici di

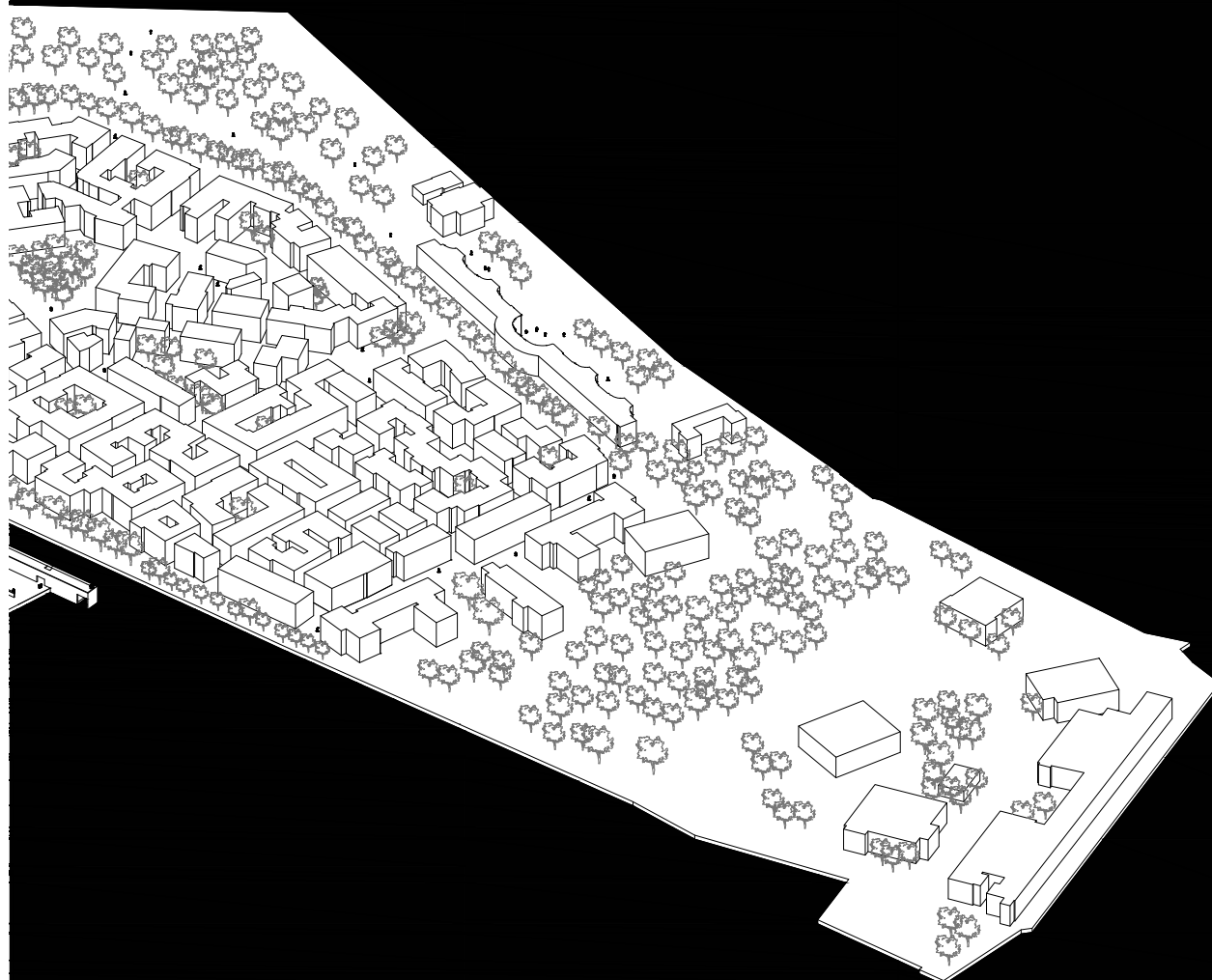
Venezia. Evocando il ruolo sociale dello stadio scomparso, mira a riunire tutte le generazioni attorno a uno spazio comune. Due tipi di muri strutturano lo spazio: quelli antichi, massicci, accolgono i corpi; quelli nuovi, più sottili, destinati alle urne, si dissolvono verso la laguna. Bacini, ritmati dalle maree, rendono il sito vivo. Situato su uno degli ultimi punti emersi, questo cimitero diventerebbe l’ultimo vestigio della città, un rifugio della memoria e un forte gesto sociale, che afferma il diritto di ciascuno a riposare sulla propria terra d’origine.

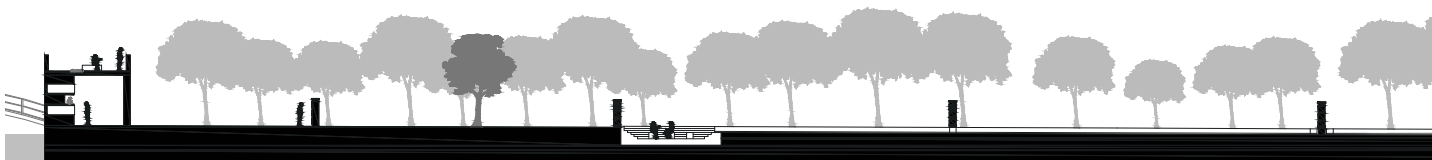
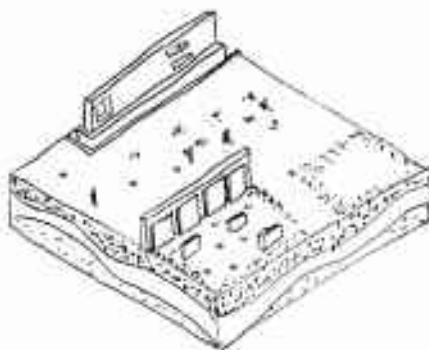
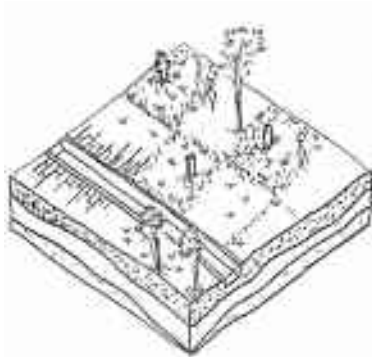
Face à la saturation du cimetière de San Michele, lieu fermé et isolé de la lagune, ce projet propose un « cimetière-parc » ouvert à Sant’Elena, ancré dans le paysage vénitien et en dialogue avec l’eau. Inspiré de la tradition du cimetière comme lieu de mémoire et de vie, il réconcilie terre, eau et mur, éléments symboliques de Venise. Évoquant le rôle social du stade disparu, il vise à rassembler toutes les générations autour d’un lieu commun. Deux types de murs structurent l’espace : les anciens, massifs, accueillent les corps ; les nouveaux, plus fins, destinés aux urnes, se décomposent vers la lagune. Des bassins, rythmés par les marées, rendent le site vivant. Situé sur un des derniers points émergés, ce cimetière deviendrait le dernier vestige de la ville, un refuge de mémoire et un acte social fort, affirmant le droit de chacun à reposer sur sa terre d’origine.

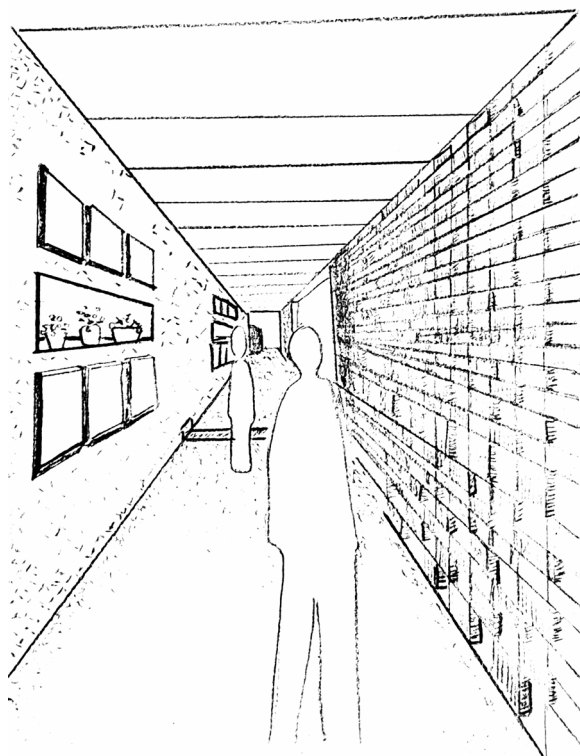
Geconfronteerd met de verzadiging van de begraafplaats San Michele, een afgesloten en geïsoleerde plek in de lagune, stelt dit project een “open begraafpark” voor in Sant’Elena, verankerd in het Venetiaanse landschap en in dialoog met het water. Geïnspireerd door de traditie van de begraafplaats als plaats van herinnering en leven, verzoent het aarde, water en muur, symbolische elementen van Venetië. Door te verwijzen naar de sociale rol van het verdwenen stadion, beoogt het alle generaties samen te brengen rond een gemeenschappelijke plek. Twee soorten muren structureren de ruimte: de oude, massieve muren herbergen de lichamen; de nieuwe, fijnere muren, bestemd voor urnen, lossen geleidelijk op richting de lagune. Bekkens, die worden beïnvloed door de getijden, brengen leven in de plek. Gelegen op een van de laatste opkomende punten, zou deze begraafplaats het laatste overblijfsel van de stad worden, een toevluchtsoord van herinnering en een krachtig sociaal gebaar, dat het recht van ieder individu bevestigt om te rusten op zijn of haar geboortegrond.

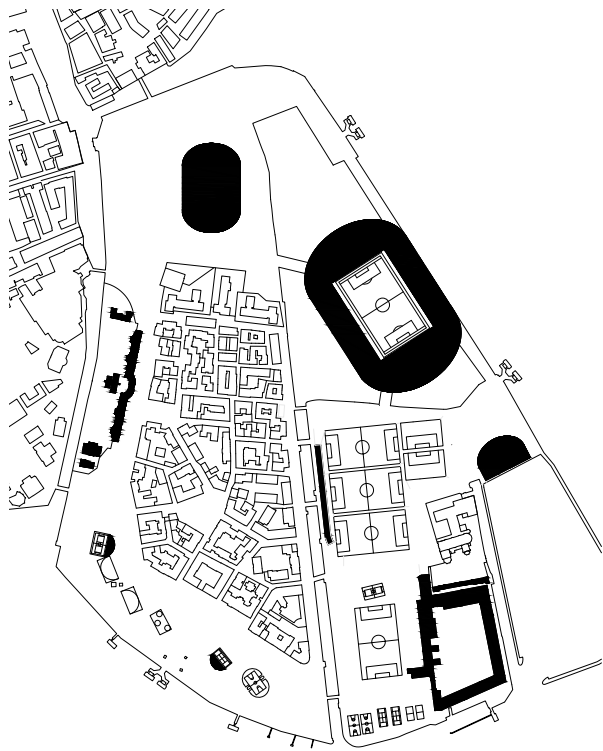
06

Isola sportiva

AIDI HARKASSI Tasnım - BEN GUIRAT Yasmine

Isola sportiva

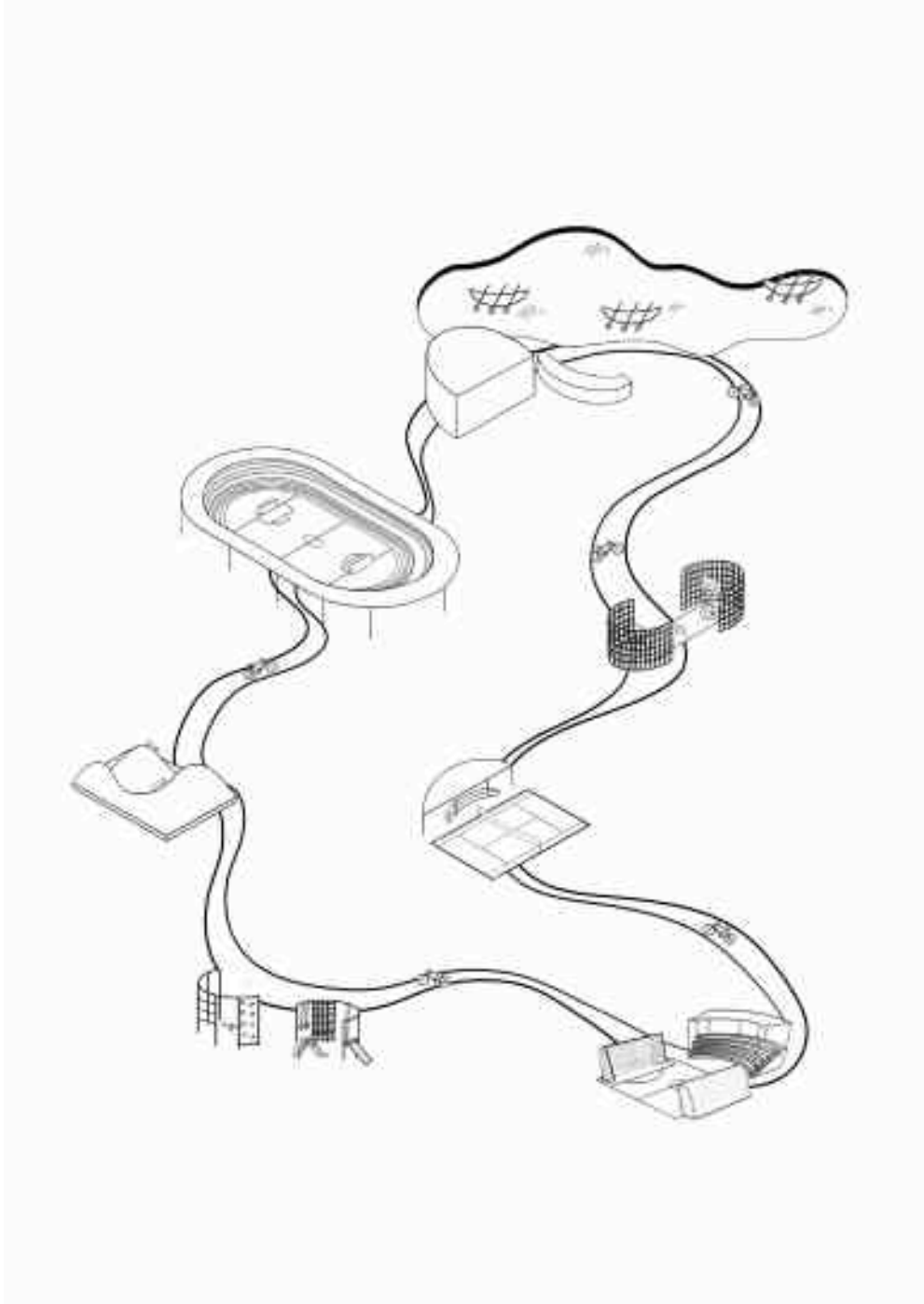
The project takes place in Sant'Elena, a Venetian territory whose uses have evolved over time: originally religious, then agricultural, and today marked by the presence of sport. Continuing this legacy, the project proposes to preserve the historic stand of the former Pier-Luigi-Penzo stadium while building a new, larger and more efficient stadium on the water. Three main functions are brought together on site: the stadium, a basketball arena, and a nautical school. A sports promenade runs through the pine forest, punctuated by pavilions dedicated to various disciplines. The entire island thus becomes an open, sports-oriented territory. The new floating stadium is topped by a high roof that reflects the water and lets in light, emphasizing the site's unique relationship with the lagoon. This project could not exist anywhere but Venice: it draws on the singular character of the place to invent a sports program directly linked to the water.

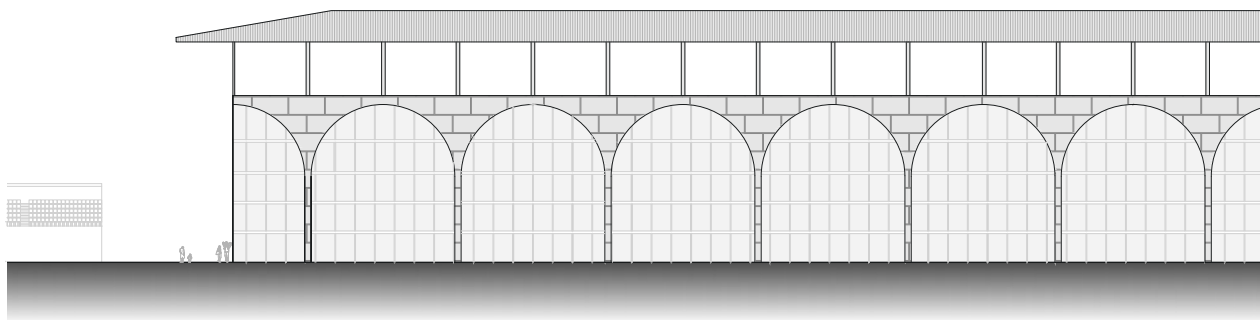
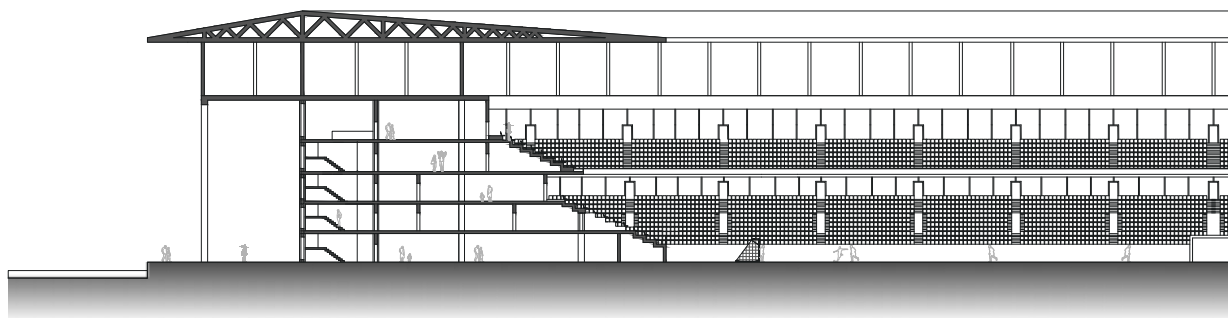
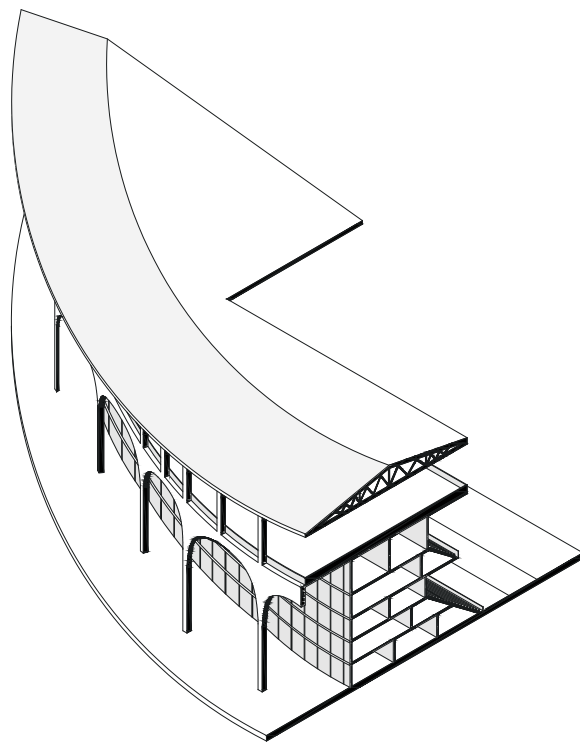
Il progetto si inserisce a Sant'Elena, territorio veneziano i cui usi sono cambiati nel tempo: inizialmente religioso, poi agricolo, oggi è segnato dalla presenza dello sport. In continuità con questa storia, il progetto propone di conservare la tribuna storica del vecchio stadio Pier-Luigi-Penzo, costruendo al tempo stesso un nuovo stadio

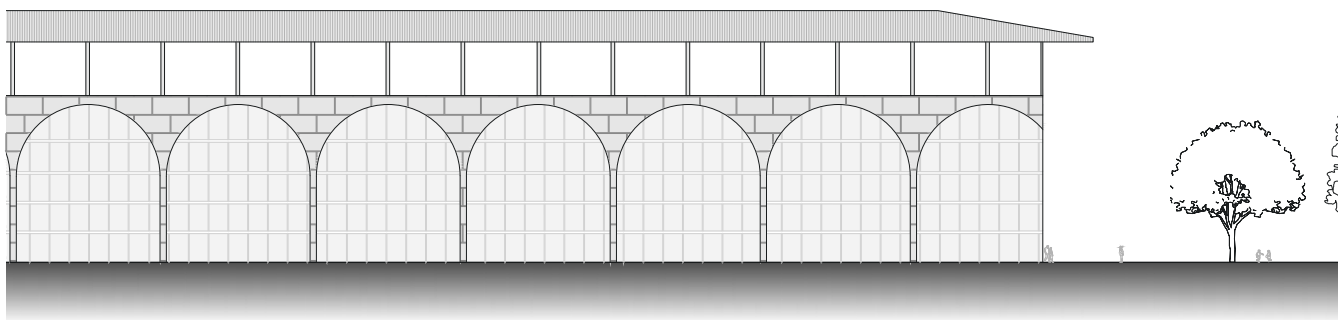
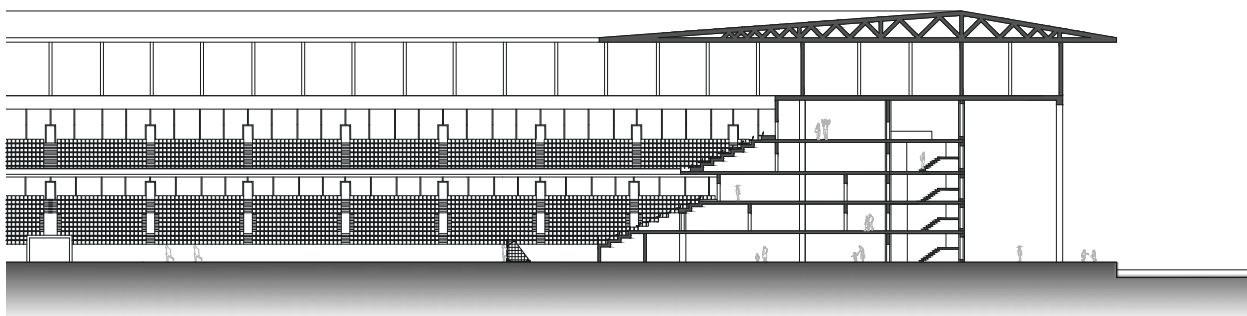
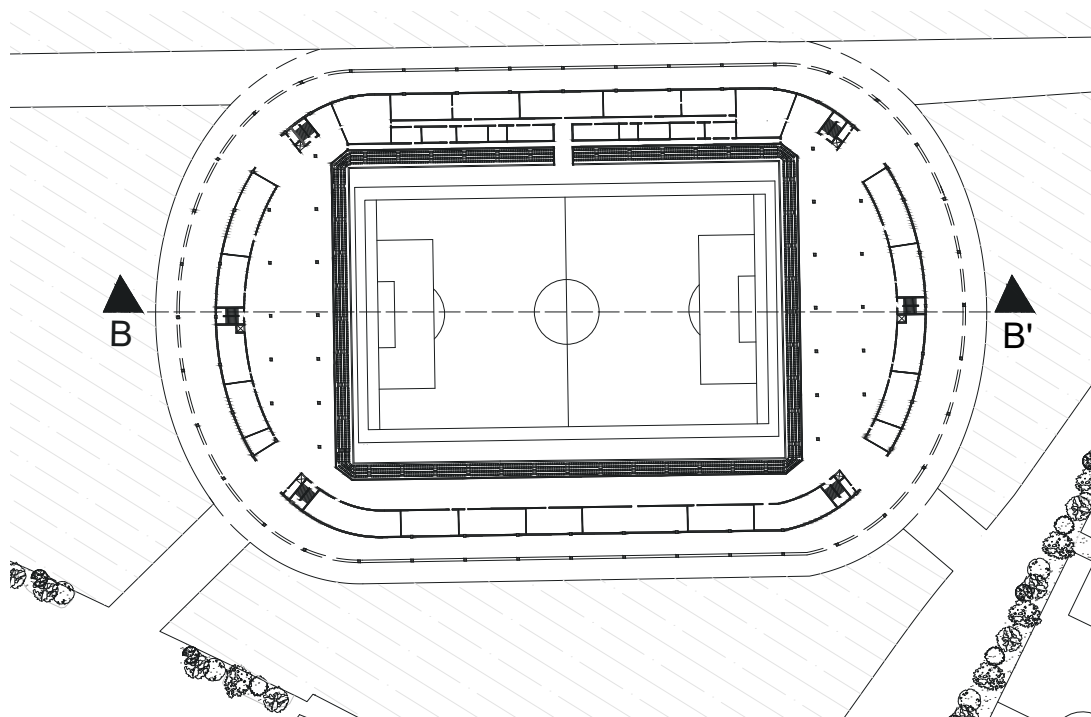
sull'acqua, più grande e più performante. Tre funzioni principali convivono sul sito: lo stadio, un'arena per il basket e una scuola nautica. Una passeggiata sportiva attraversa la pineta, scandita da padiglioni dedicati allo sport. L'intera isola diventa così un territorio sportivo aperto. Il nuovo stadio galleggiante è sormontato da una copertura alta che riflette l'acqua e lascia entrare la luce, valorizzando il rapporto unico con la laguna. Questo progetto non potrebbe esistere altrove che a Venezia: sfrutta l'unicità del luogo per immaginare un programma sportivo in dialogo diretto con l'acqua.

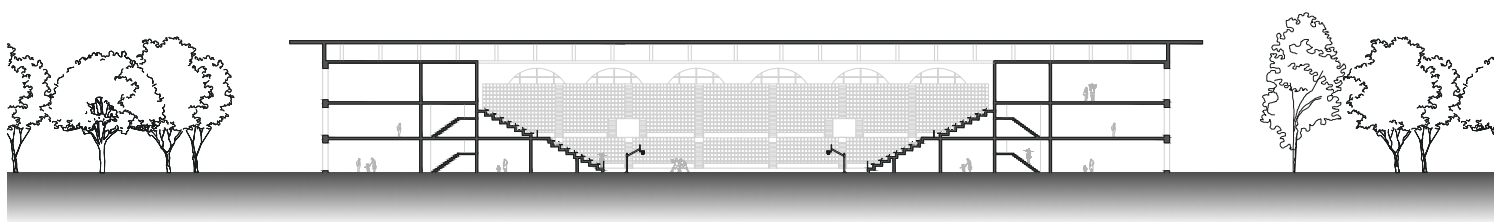
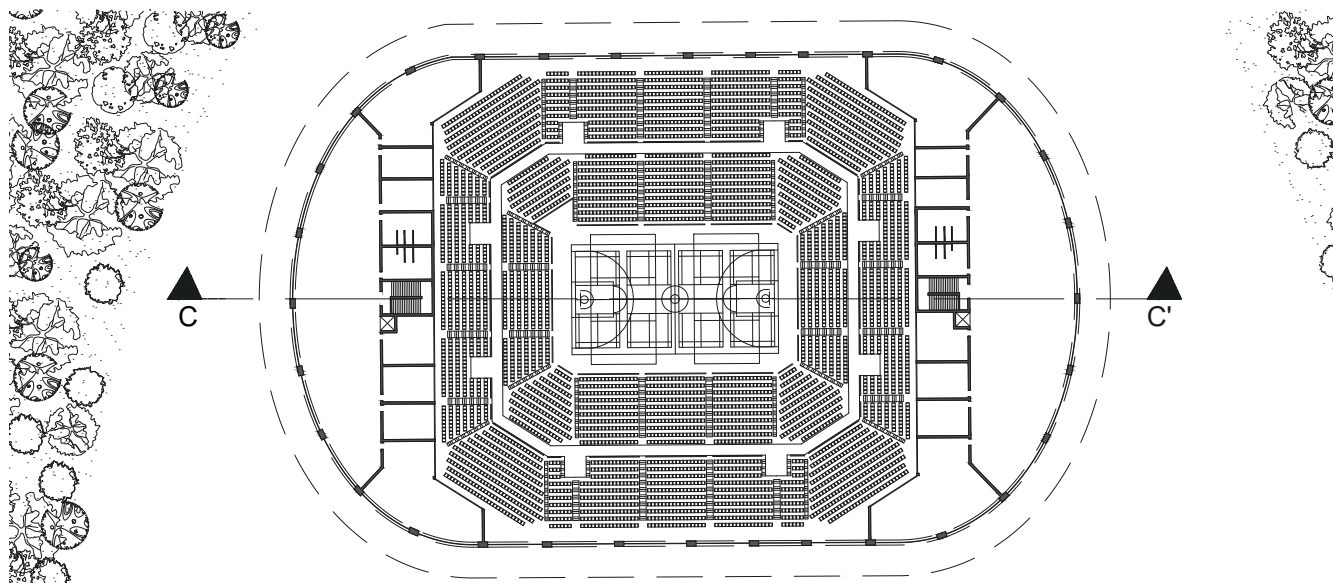
Le projet prend place à Sant'Elena, un territoire vénitien dont les usages ont évolué au fil du temps : d'abord religieux, puis agricole, il est aujourd'hui marqué par la présence du sport. En s'inscrivant dans cette continuité, le projet propose de préserver la tribune historique de l'ancien stade Pier-Luigi-Penzo, tout en construisant un nouveau stade sur l'eau, plus vaste et plus performant. Trois fonctions principales se regroupent sur le site : le stade, une arène de basket, et une école nautique. Une promenade sportive est créée à travers la pinède, ponctuée de pavillons dédiés au sport. L'ensemble de l'île devient ainsi un territoire sportif ouvert. Le nouveau stade flottant est coiffé d'une toiture haute qui reflète l'eau, laissant passer la lumière tout en soulignant le rapport singulier à la lagune. Ce projet n'aurait pu exister ailleurs qu'à Venise : il s'appuie sur le caractère unique du lieu pour inventer un programme sportif en lien direct avec l'eau.

Het project situeert zich in Sant'Elena, een Venetiaans gebied waarvan het gebruik door de tijd heen is veranderd: van religieus naar agrarisch, en vandaag vooral gekenmerkt door sport. In deze continuïteit stelt het project voor om de historische tribune van het oude Pier-Luigi-Penzo-stadion te behouden, terwijl er een nieuw, groter en efficiënter stadion op het water wordt gebouwd. Drie hoofdprogramma's komen samen op de site: het stadion, een basketbalarena en een nautische school. Een sportieve promenade doorkruist het dennenbos, met paviljoenen gewijd aan verschillende sportdisciplines. Zo wordt het hele eiland een open sportgebied. Het nieuwe drijvende stadion heeft een hoge dakstructuur die het water weerspiegelt en licht doorlaat, waarmee het bijzondere verband met de lagune wordt benadrukt. Dit project had nergens anders kunnen ontstaan dan in Venetië: het bouwt voort op het unieke karakter van de plek om een sportprogramma te creëren dat direct verbonden is met het water.

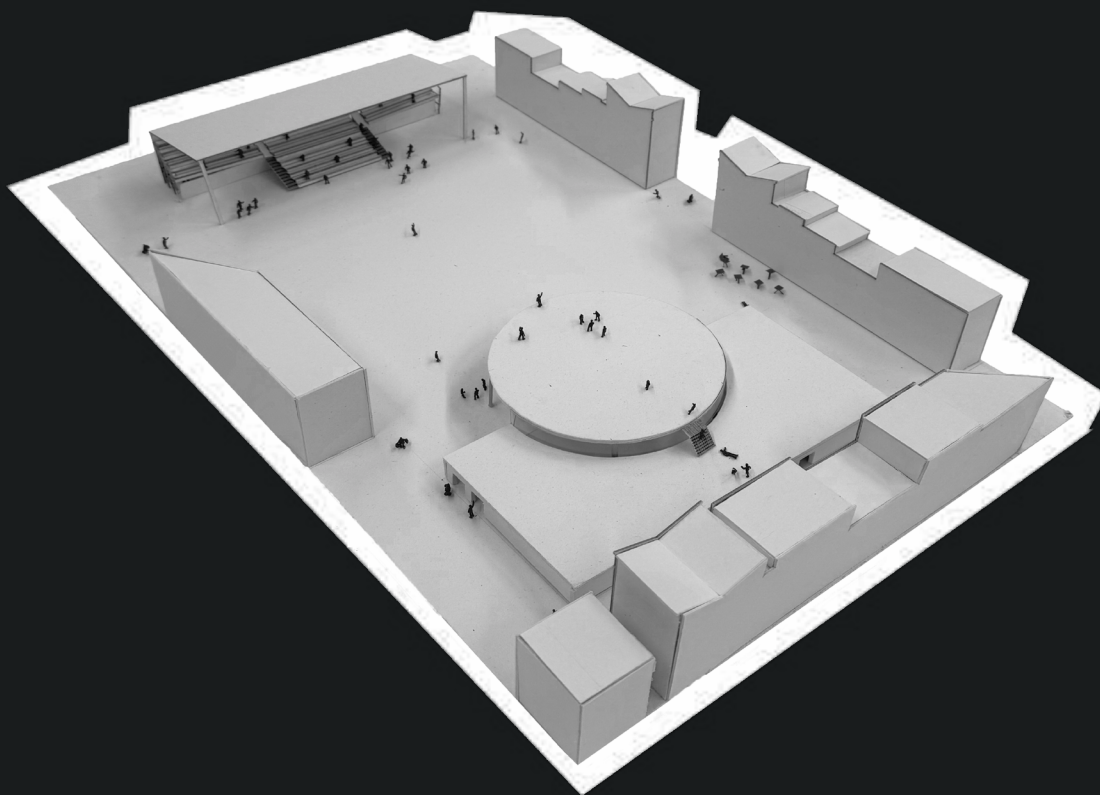

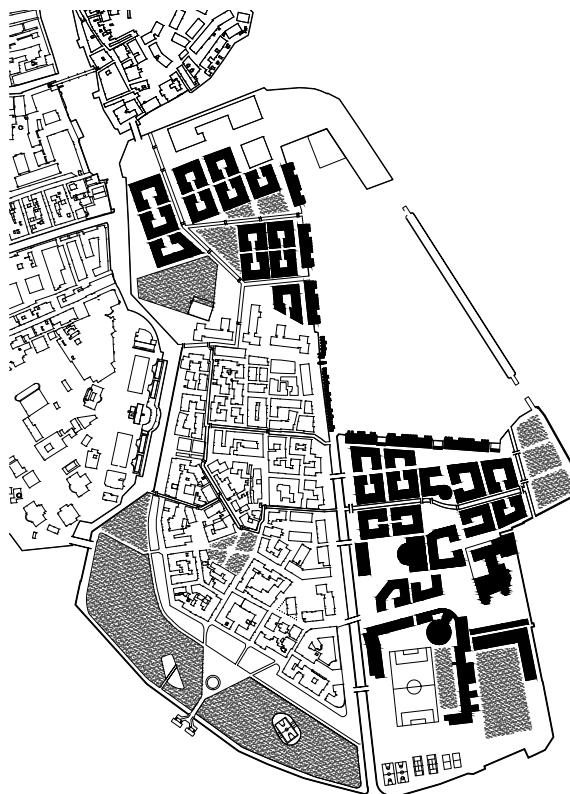
07

Assemblea

ANDRE Chloé - DUFFAUT Tristan - PICHON Maureen

Assemblea

After the departure of the stadium, the climax of Sant'Elena's gradual desertification, the idea is to find new places where people can meet, fight and bring the town to life. The idea was to create a civic centre stretching across the whole of Sant'Elena, spreading public functions everywhere like a tentacle of activity in order to revitalise the town, which was currently a dormitory town. The heart of this civic centre is the political campo created by the gap between the stadium's historic stand, reinvested as a forum for debate, and a multi-purpose hall built opposite. Around the multiple campi created and on the harbour front, collective housing will be built, also encouraging communal life thanks to the altanes, shared spaces on the roofs and commercial ground floors. The aim of the project is to stimulate neighbourhood life through campi, public facilities and collective housing, giving Venetians the opportunity to come together, live and fight together.

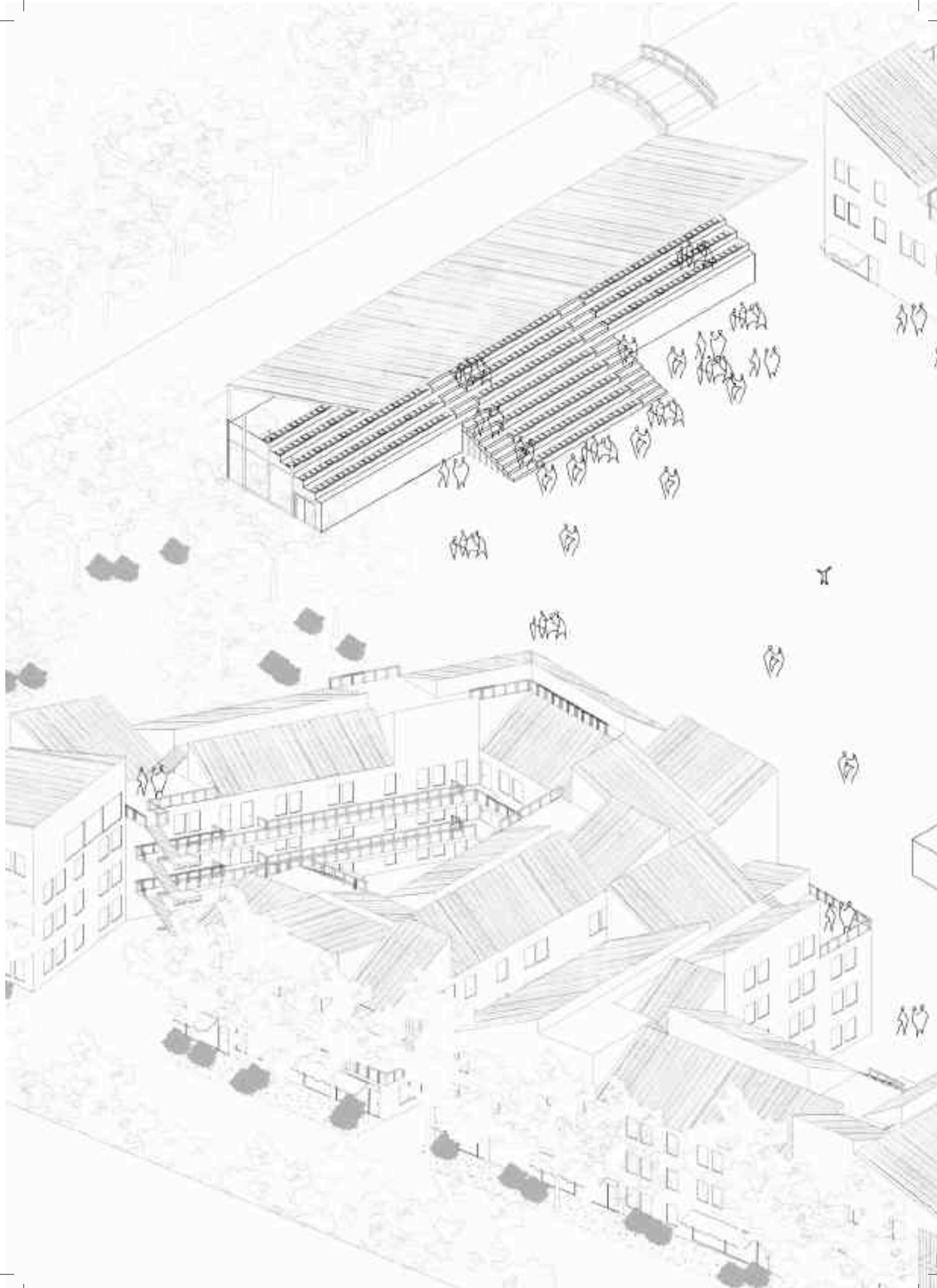
Dopo la partenza dello stadio, culmine della progressiva desertificazione di Sant'Elena, l'idea è quella di trovare nuovi luoghi di incontro, di lotta e di vita per la città. L'idea è quella di creare un centro civico che si estenda su tutto il territorio di Sant'Elena, diffondendo ovunque funzioni pubbliche come un tentacolo di attività

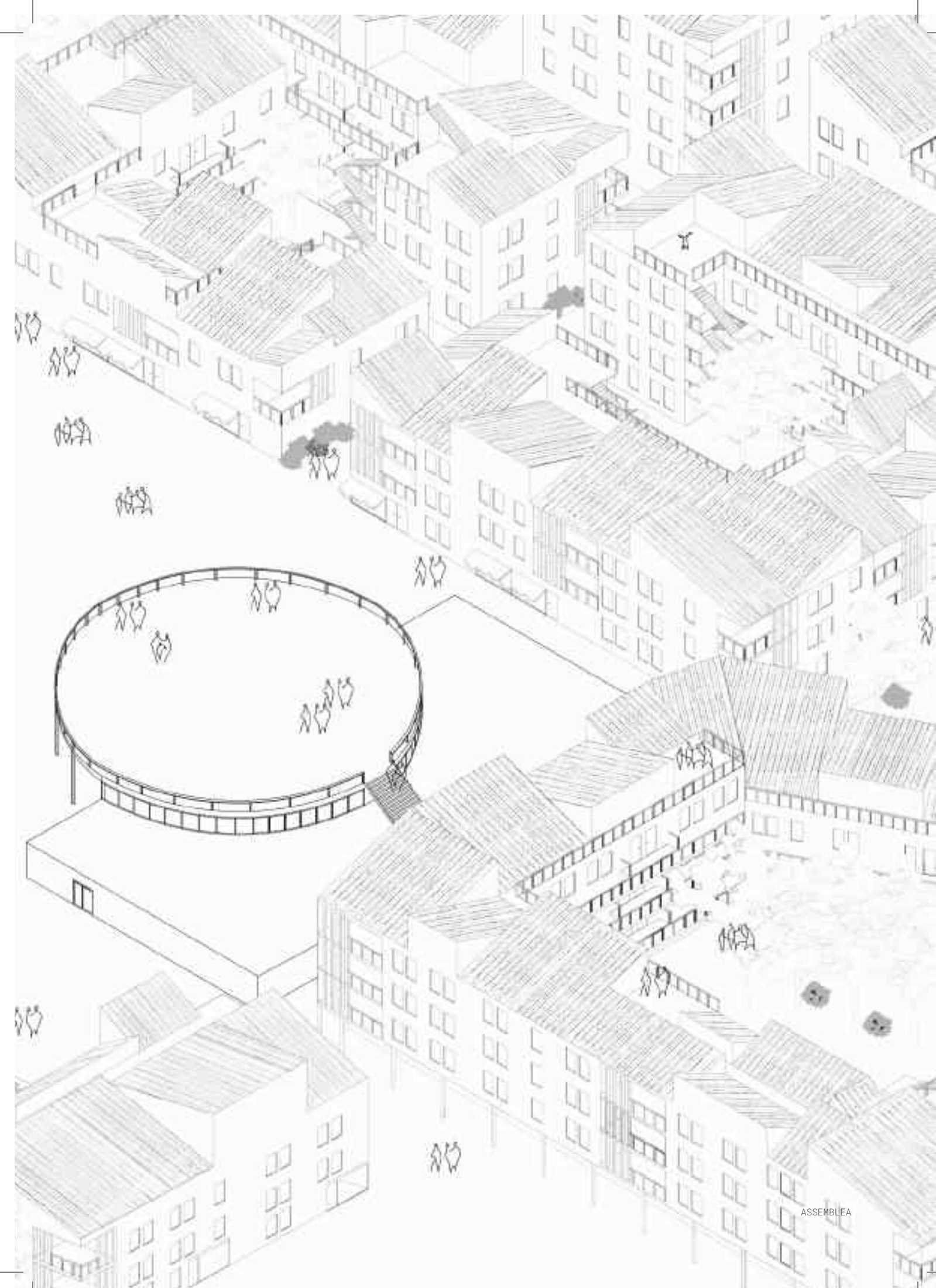
per rivitalizzare la città, attualmente una città dormitorio. Il cuore di questo centro civico è il campo politico creato dallo spazio tra la tribuna storica dello stadio, reinvestita come luogo di dibattito, e una sala polivalente costruita di fronte. Intorno ai molteplici campi creati e sul fronte del porto, saranno costruiti alloggi collettivi, che favoriranno la vita in comune anche grazie alle altane, spazi condivisi sui tetti e piani terra commerciali. L'obiettivo del progetto è stimolare la vita di quartiere attraverso campi, strutture pubbliche e alloggi collettivi, dando ai veneziani l'opportunità di riunirsi, vivere e lottare insieme.

Après le départ du stade, paroxysme de la désertification progressive de Sant'Elena, il est question de trouver de nouveaux lieux pour se ressembler, lutter et faire vivre la ville. L'idée est de créer un centre civique s'étendant dans tout Sant'Elena, répandant des fonctions publiques partout tel un tentacule d'activités afin de redynamiser la ville, pour l'instant ville-dortoir. Le cœur de ce centre civique est le campo politique créé par le vide entre la tribune historique du stade, réinvestie comme lieu de débat tel un forum, et une salle polyvalente construite en face. Autour des multiples campi créés et à front de port sont construits des logements collectifs eux aussi favorisant la vie commune grâce aux altanes, aux espaces partagés sur les toitures et aux rez-de-chaussée commerciaux. Ce projet a pour but de stimuler la vie de quartier grâce aux campi, équipements publics et logements collectifs, permettant aux Vénitiens l'opportunité de se rassembler, vivre et lutter ensemble.

Na het vertrek van het stadion, het hoogtepunt van de geleidelijke verwoestijning van Sant'Elena, is het de bedoeling om nieuwe plaatsen te vinden waar mensen elkaar kunnen ontmoeten, kunnen vechten en de stad tot leven kunnen wekken. Het idee was om een burgerlijk centrum te creëren dat zich over heel Sant'Elena uitstrekte en overal publieke functies verspreidde als een tentakel van activiteit om de stad, die momenteel een slaapstad was, nieuw leven in te blazen. Het hart van dit burgerlijk centrum is de politieke campo die werd gecreëerd door de kloof tussen de historische tribune van het stadion, die opnieuw werd geïnvesteerd als een forum voor debat, en een multifunctionele zaal die ertegenover werd gebouwd. Rondom de vele campi die zijn gecreëerd en aan de voorkant van de haven zullen collectieve woningen worden gebouwd, die ook het gemeenschappelijke leven stimuleren dankzij de altanes, gedeelde ruimtes op de daken en commerciële begane grondverdiepingen. Het doel van het project is om het buurtleven te stimuleren door middel van campi, openbare voorzieningen en collectieve woningen, waardoor Venetianen de kans krijgen om samen te komen, samen te leven en samen te vechten.

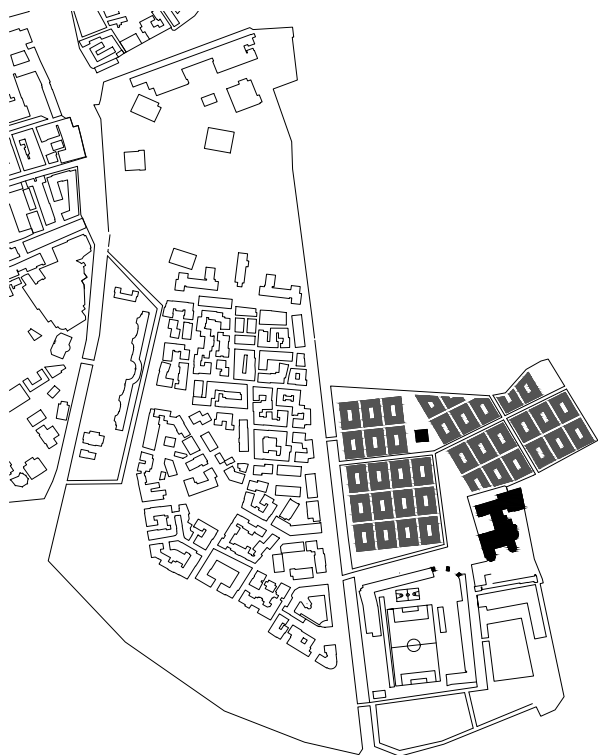
08

Ascesa *cívica*

PAYEN Perrine - WEDLICH Louise

Ascesa civica

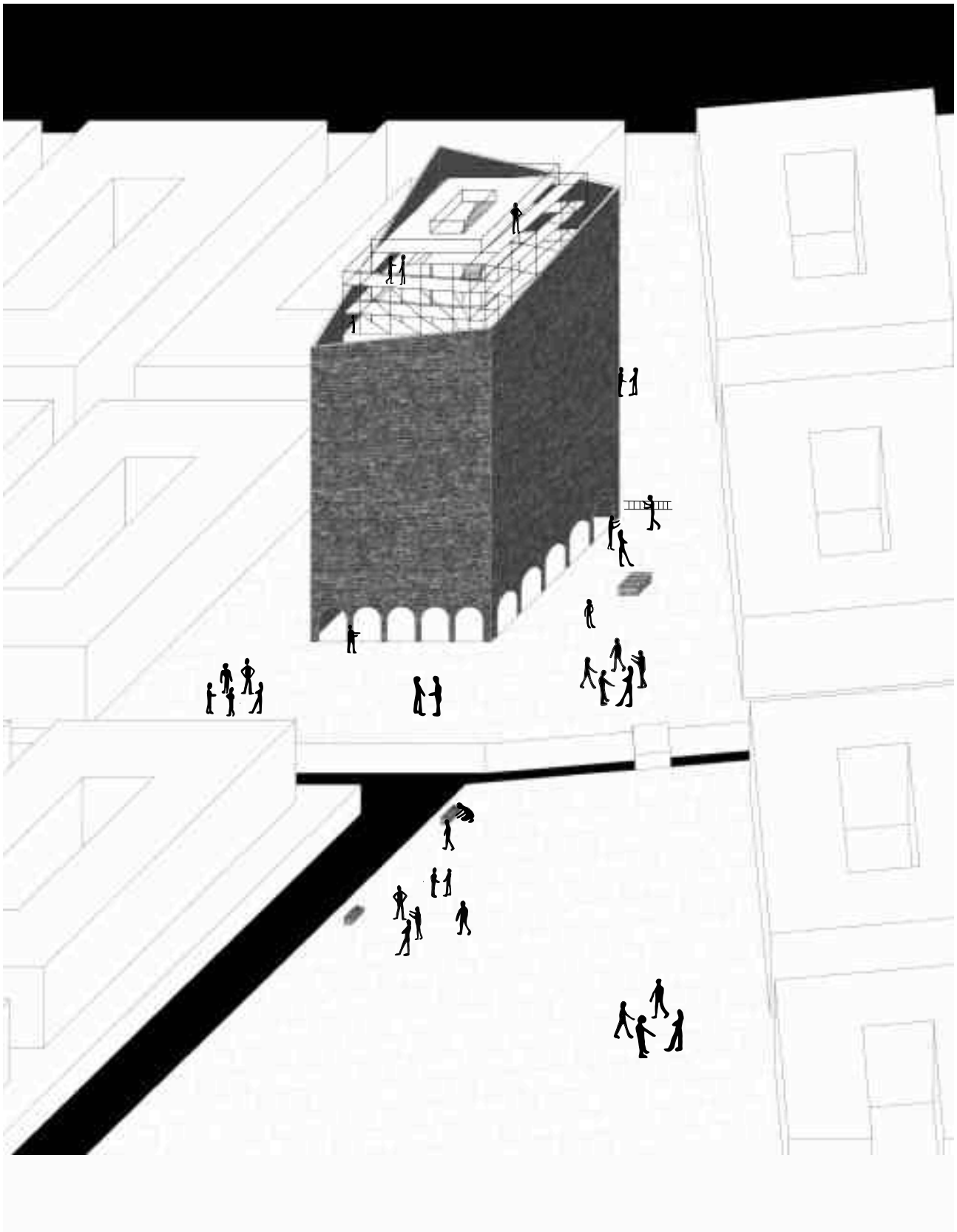
At Sant'Elena, Ascesa Civica initiates a civic journey beginning at the existing monastery, a place of memory and silence. A campo marks the threshold of a new, open and shared centrality. In its extension, a tower rises, a rare gesture in Venice, a city built on horizontality. This symbolic elevation takes shape through the deconstructed materials of the nearby stadium: bricks, scaffolding, and reused structures to build a space for the commons. What was once a site of spectacle becomes a collective construction site, then a civic tool. Venetians move from being spectators to becoming engaged actors in the construction and life of the tower. A place of debate, culture and sharing, Ascesa Civica becomes a solidary landmark, born from memory, transformation and collective elevation.

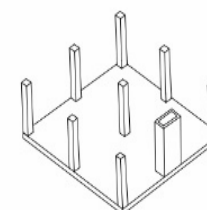
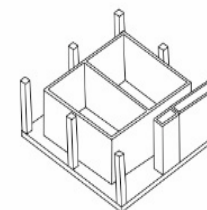
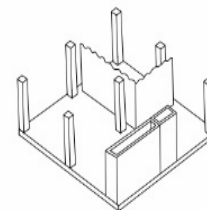
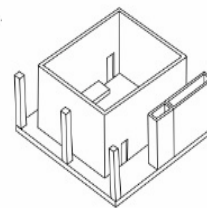
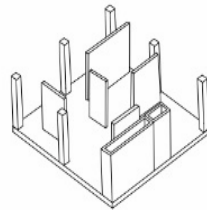
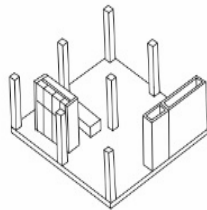
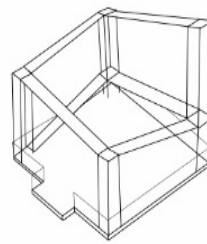
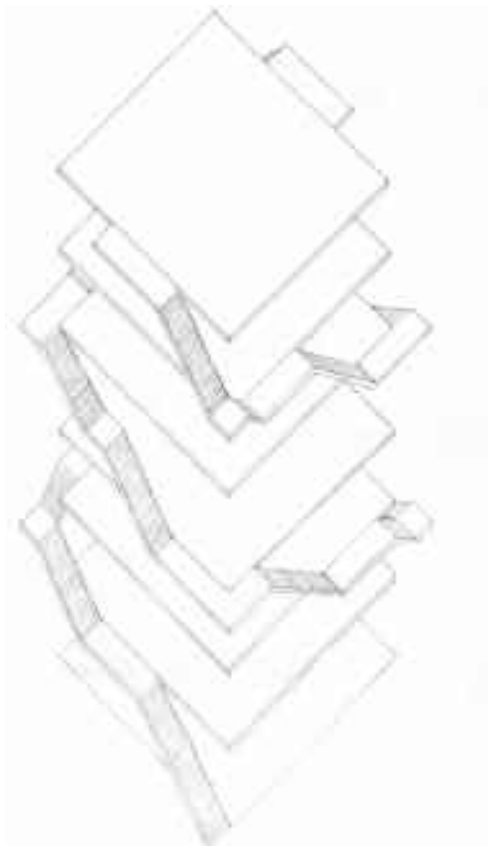
A Sant'Elena, Ascesa Civica dà inizio a un percorso civico che parte dal monastero esistente, luogo di memoria e di silenzio. Un campo segna la soglia di una nuova centralità, aperta e condivisa. Nel suo prolungamento si eleva una torre — un gesto raro a Venezia, città costruita sull'orizzontalità. Questa elevazione simbolica prende forma dai materiali decostruiti dello stadio vicino: mattoni, impalcature e strutture riutilizzate per costruire uno spazio del comune. Ciò che era un luogo di spettacolo diventa

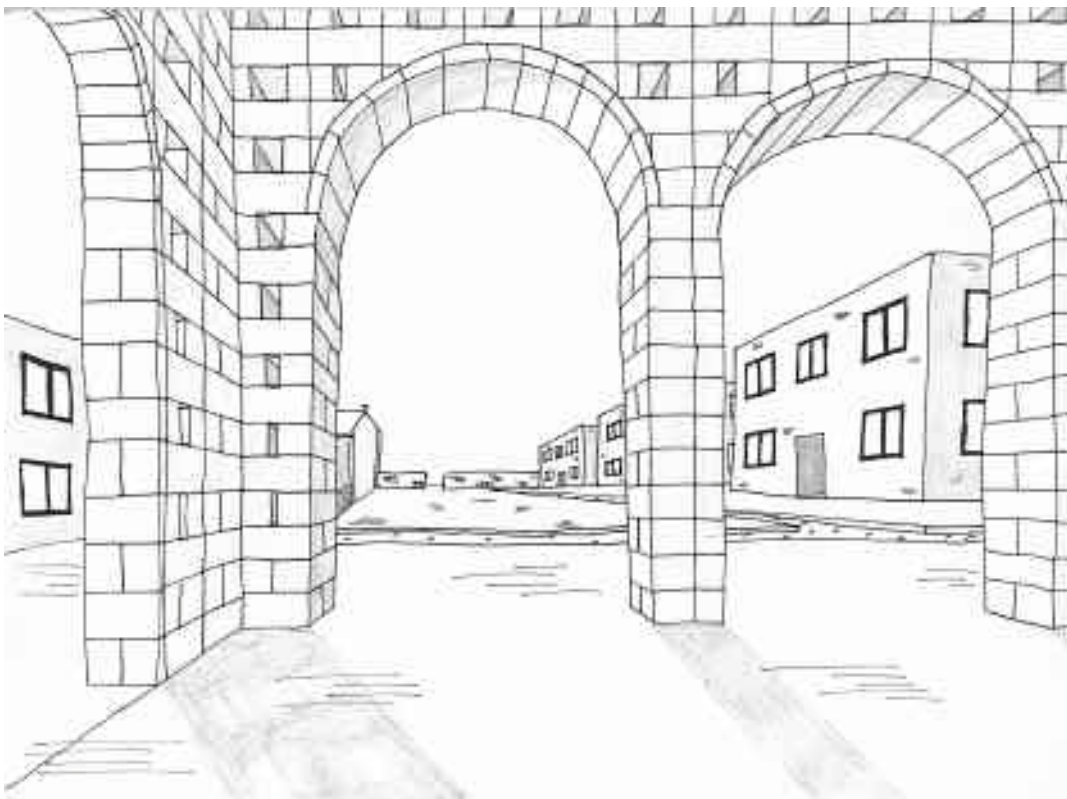
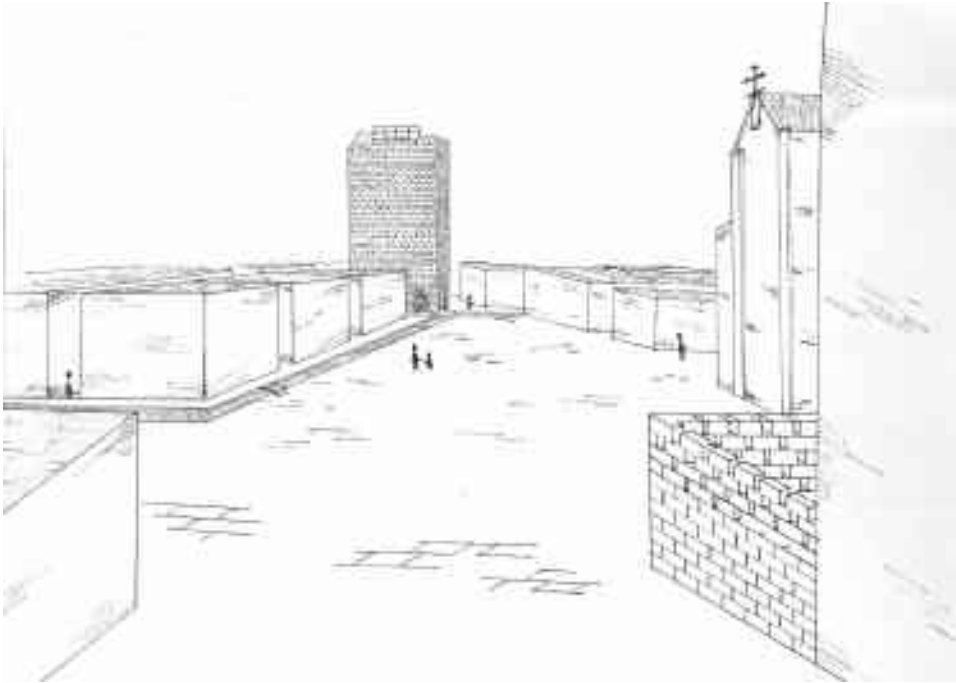
un cantiere collettivo, poi uno strumento civico. I veneziani passano dal ruolo di spettatori a quello di attori impegnati nella costruzione e nella vita di questa torre. Luogo di dibattito, cultura e condivisione, Ascesa Civica diventa un punto di riferimento solidale, nato dalla memoria, dalla trasformazione e dall'elevazione collettiva.

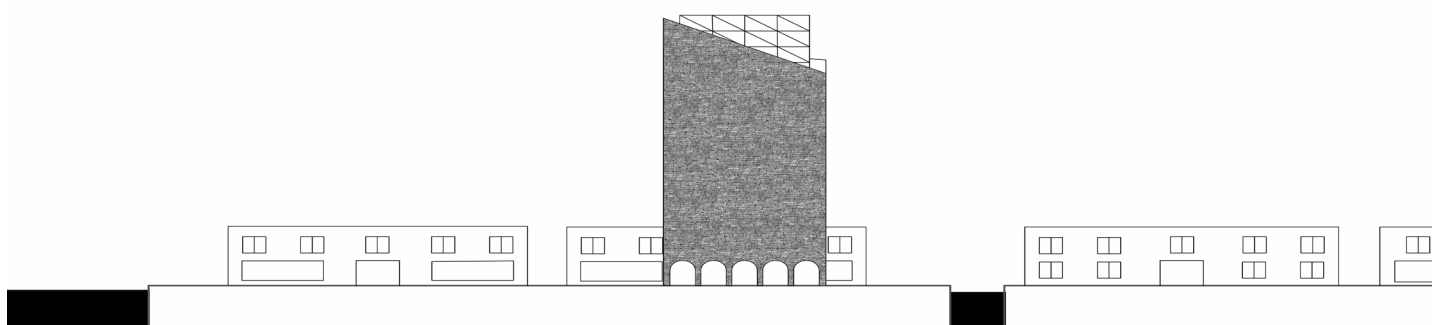
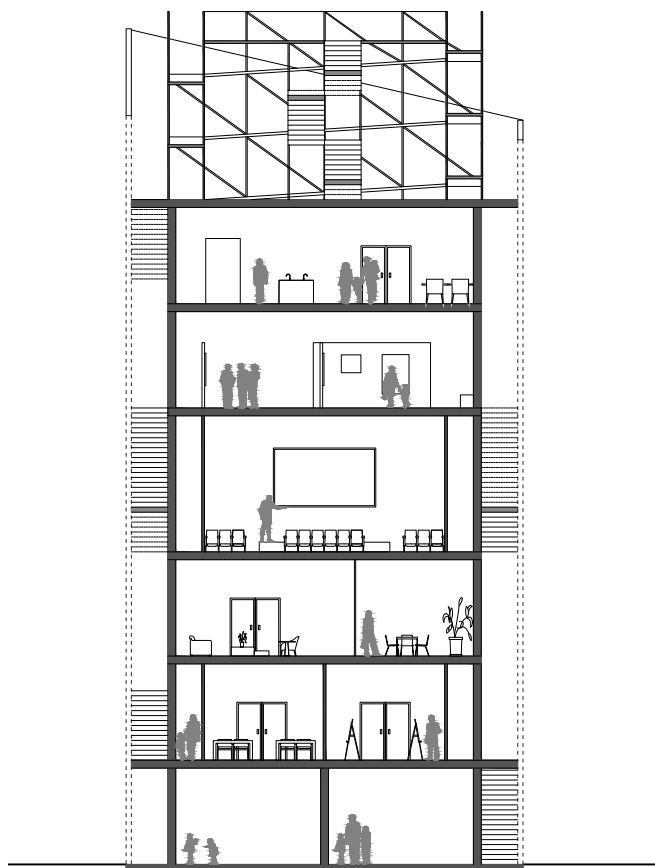
À Sant'Elena, Ascesa Civica initie un parcours civique depuis le monastère existant, lieu de mémoire et de silence. Un campo marque le seuil d'une nouvelle centralité, ouverte et partagée. Dans son prolongement, une tour s'élève, geste rare à Venise, ville construite dans l'horizontalité. Cette élévation symbolique prend forme à partir des matériaux déconstruits du stade voisin : briques, échafaudages, structures réemployés pour bâtir un lieu du commun. Ce qui était un espace de spectacle devient un chantier collectif, puis un outil civique. Les Vénitiens passent du rôle de spectateurs à celui d'acteurs engagés dans la construction et la vie de cette tour. Lieu de débat, de culture et de partage, Ascesa Civica devient un repère solidaire, né de la mémoire, de la transformation et de l'élévation collective.

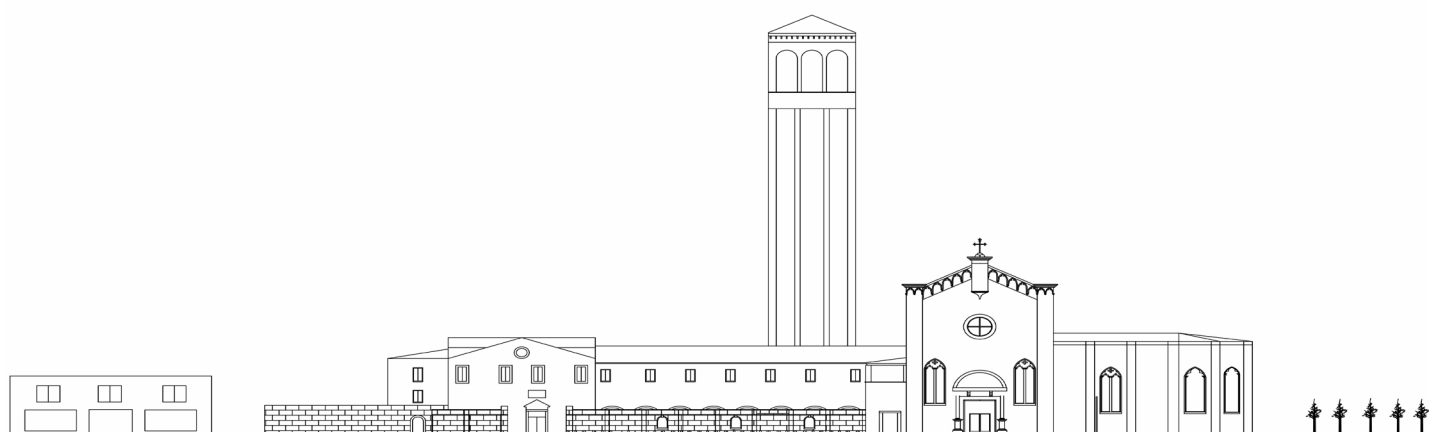
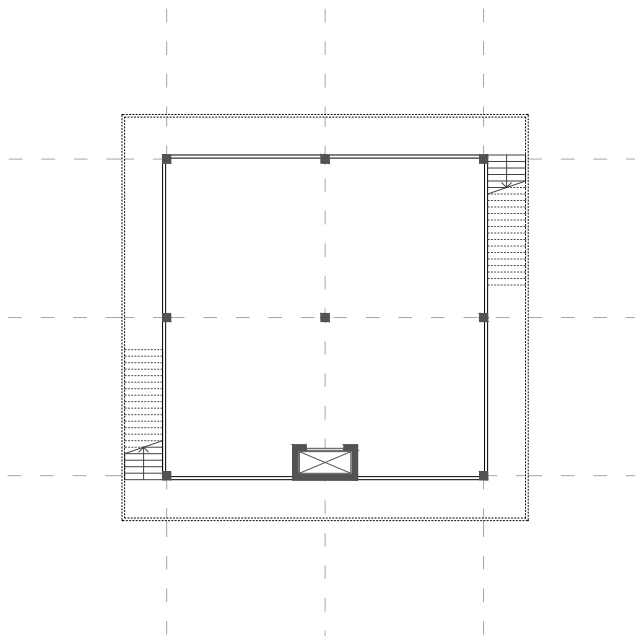
In Sant'Elena start Ascesa Civica een burgerlijk traject dat vertrekt vanuit het bestaande klooster — een plek van stilte en herinnering. Een campo markeert de drempel naar een nieuwe, open en gedeelde centraliteit. In het verlengde daarvan rijst een toren op — een zeldzaam gebaar in Venetië, een stad gebouwd op horizontaliteit. Deze symbolische verheAing krijgt vorm uit de afgebroken materialen van het naburige stadion: bakstenen, steigers en hergebruikte structuren worden omgevormd tot een ruimte voor het gemeenschappelijke. Wat ooit een plaats van spektakel was, wordt een collectieve werf, en vervolgens een civiek instrument. De Venetianen veranderen van toeschouwers in betrokken bouwers en deelnemers aan het leven van de toren. Een plek voor debat, cultuur en ontmoeting, Ascesa Civica wordt een solidair baken, geboren uit herinnering, transformatie en collectieve verheAing.

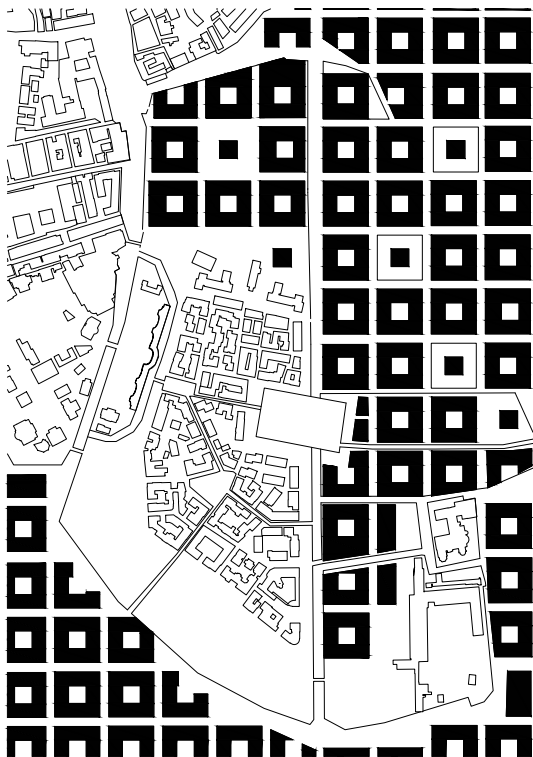
09

Campo manifesto

COUTINHO Hugo - LAHLOU Lina - SCHUSTER Margot

Campo manifesto

Venice stretches. Sant'Elena questions itself. The stadium. An urban void, a forgotten memory. In Sant'Elena, what remains is a trace. An absence. What if that absence became a starting point? We did not want to fill it. We wanted to amplify it. To make this void a generator. A pivot around which the city reorganizes itself. And so the project overflows. It crosses the lagoon, reaches beyond the banks, reconnects the historical with the residential, gives water back its rightful place, creates a liquid campo. A public square without ground. A floating space of exchange. We extend the Venetian logic: autonomous islands, connected campi, open canals. But to excess. To the edge of the absurd. For in the face of Venice's crisis, must we really keep building? Should we respond to departures with walls? Should we densify water to save the city? Or should we, at last, dare to use irony as a tool for design?

Venezia si distende. Sant'Elena si interroga. Lo stadio. Vuoto urbano, memoria cancellata. A Sant'Elena rimane un'impronta. Un'assenza. E se proprio quell'assenza diventasse un punto di partenza? Non abbiamo voluto colmare. Abbiamo voluto amplificare. Fare di questo vuoto un generatore. Un perno attorno a cui la città si riorganizza. Allora il progetto trabocca. Attraversa la laguna,

supera le rive, riconnette lo storico e il residenziale, ridà all'acqua il suo posto, crea un campo liquido. Una piazza pubblica senza suolo. Un luogo di scambio galleggiante. Prolunghiamo la logica veneziana: isole autonome, campi connessi, canali aperti. Ma fino all'eccesso. Al limite dell'assurdo. Perché, di fronte alla crisi di Venezia, dobbiamo davvero continuare a costruire? Dobbiamo rispondere alle partenze con dei muri? Dobbiamo densificare l'acqua per salvare la città? O dobbiamo, finalmente, osare l'ironia come strumento di progetto?

Venise s'étire. Sant'Elena s'interroge. Le stade. Vide urbain, mémoire effacée. À Sant'Elena, il reste une empreinte. Une absence. Et si cette absence devenait point de départ ? Nous n'avons pas voulu combler. Nous avons voulu amplifier. Faire de ce vide un générateur. Un pivot autour duquel la ville se réorganise. Alors le projet déborde. Il traverse la lagune, dépasse les berges, reconnecte l'historique et le résidentiel, redonne sa place à l'eau, crée un campo liquide. Une place publique sans sol. Un lieu d'échange flottant. Nous prolongeons la logique vénitienne : îles autonomes, campi reliés, canaux ouverts. Mais à l'excès. À la limite de l'absurde. Car face à la crise de Venise, faut-il vraiment continuer à bâtir ? Faut-il répondre aux départs par des murs ? Faut-il densifier l'eau pour sauver la ville ? Ou faut-il, enfin, oser l'ironie comme outil de projet ?

Venetië strekt zich uit. Sant'Elena stelt vragen. Het stadion. Een stedelijke leegte, een uitgewiste herinnering. In Sant'Elena blijft er een afdruk achter. Een afwezigheid. Wat als juist die afwezigheid een vertrekpunt zou worden? We wilden niet opvullen. We wilden versterken. Van deze leegte een generator maken. Een draaipunt waar de stad zich herorganiseert. En zo loopt het project over. Het steekt de lagune over, gaat voorbij de oevers, verbindt het historische met het residentiële, geeft het water zijn plek terug, creëert een vloeibare campo. Een plein zonder grond. Een drijvende uitwisselingsplek. We zetten de Venetiaanse logica voort: autonome eilanden, verbonden campi, open kanalen. Maar dan tot het uiterste. Op de grens van het absurde. Want tegenover de crisis van Venetië: moeten we echt blijven bouwen? Moeten we op vertrekken antwoorden met muren? Moeten we het water verdichten om de stad te redden? Of moeten we eindelijk de ironie durven gebruiken als ontwerpmiddel?

